

ruh ve madde

Metapsizik Tetkikler ve İlmî Araştırmalar Derneği Neşir Organıdır

№: 14, Sayı : 163, Ağustos 1973

Cemiyet adına Sahip ve
Mes'ul Müdür
Ergün Arıkdal

★

Hazırlayanlar :

Prof. Dr. Muammer Bilge
Dr. Gültekin Caymaz
Psikolog Erol Mutlu
Selman Gerçeksever
Atilla Ustav
Muzaffer Suar
Herrin Gerçek
Sadıye Korates
Güven Erer
Enver Ölçerman
Mehmet Sancar
Yorgo Karaca

Marehane ve Cemiyet binası:
Taksim, Sıraselviler, Hıfıfrecu
Çıkmazi Sümbül Apt. No. 14/1
(Otel Sautral Sokağı)

★

Haberleşme, Abone ve
Havale adresi :

RUH ve MADDE

P. K. 1157 - İstanbul

Tel: 45 39 82 (saat 19.00 dan sonra)

Dizgi - Baskı - Kapak
T A Ş Matbaası

Çilt: Çınar Mücellithanesi

Abone ücreti : Yıllık 36 lira

Kapak : Düğümler suurlar uyanır-
ca çözüldür : Hürriyet bu-
dur.

Sevgili Okuyucular ,

Yaz aylarının verdiği rahavet, tatil gezmeleri ve avarelik artık yavaş yavaş el etek çekmeğe başladığı şu sıralarda Ruh ve Madde, sevgili okurlarına yeni yeni yazı ve kitaplar hazırlamanın yoğun çabası içindeydi. Yaz - kış, hiç ara vermeden, her Salı, konferans hazırlanması bir yana, Derginin yazılarını sağlamak, kitap hazırlamak, Derneğin idari ve mali işlerinin düzenli olarak yürümesini temin etmek, en azından yirmi kişilik bir kadronun pürdikkat faaliyetini gerektirmektedir.

Her işin bir eciri vardır. Bizlerin aldığımız karşılık: öğretilerimizin git gide realiteler halinde ortaya çıkması, uyananların sayısının artması ve ihtiyaçların çoğalmasıyla beirlenmektedir. Ruh ve Madde olanak dışı hiç bir bilgiyi reel'dir diye sunmamıştır. Hem uygulanan bilgi, hem felsefi bilgi bakımından daima orta yolu seçmiş, BİRLEŞİK İNSANLIK REALİTESİ'nin gelecekteki görünümün nelere bağlı olabileceğini anlatmağa çalışmıştır.

Spirit'lik İdeali, Spiritlik Bilgisi adına işlenen suikastlerin, elbette birgün gerçek vasfı ortaya çıkacaktır. Bunlar birer gerçek imtilhandır ve idraklerin sağ duyuların, vicdanların smanmasıdır.

İki yeni kitap var bu ay: Birisi «Postacı». Spiritüel Hikâyeler, Nefis şeyler hepsi. İkincisi, «Yüzyıl Boyunca Ruh Fotoğrafçılığı». Çok ilginç ve meraklı. Tam bir kültür veriyor. Sizler için hazırlandı.

Selam ve Sevgiler.

E. ARIKDAL

Geleceğin Çehresi?

Oldum olası istikbalî önceden keşfetmek ve ona göre tedbir alıp vaziyeti kurtarmak, hatta nefsanîyetin muhafazası için elden gelen her gayreti göstermek ister insan oğlu. Evet, bir bakıma geleceğin bilinmesinde hem ürkütücü, hem sevindirici, ama bazan büyük ümitsizlikler de doğuran etkiler vardır. Nice insan toplumlarının deterministik kaderi kendilerine türlü vasıtalarla bildirilmiş olmasına rağmen, insanlar, gene de, neyi idrak etmişlerse onu işlemekten kendilerini bir türlü alakoyamamışlardır.

Kutsal tarihlerde insanlara gelecekleri hakkında kesin akibetleri söyleyen neblerin ne gibi muamelelerle karşılaştıklarını, halkın bu akibeti hak etmek için nasıl değişmeyen bir faaliyet içinde bulduklarını biliriz. Fakat, bu bilgisiz ve inancaşız davranışın yanısıra kendilerindeki bilgi ve ilhamının verdiği emniyet ve güvenle hareket edenlerin bir çok badireden nasıl sıyrıldıklarını da biliriz. Zaten insanların spiritüel otoriteyle olan ilişkilerini sürdüren kâhin ve resullerin

en büyük güven ve itaat sağlayıcı güçleri, hadiselerin gidercek alacağı şekli ve insanların uğrayacağı akibeti önceden bildirmeleriydi. Buradaki asıl anlaşılması gereken husus: insan akıl ve iradesinin, tahayyül ve cehtinin tabiat karşısında, ilâhi irade karşısındaki etkenliğini ve kendinden daha yüksek ve kapsamlı bir iradenin, yönetmenin bulunduğunu kavrayabilmektir.

Bu spiritüel otorite idrak edilip, onun insan hayatını garantileyen bir etkiye kesin şekilde sahip olduğu anlaşılırsa, tekâmülün gereği olan leâpler karşısında begeriyetin daha güçlü ve mutlu olarak hareket edebileceği açıkça bellidir. Buna dinlerde teslimiyet denir. Şimdi, artık teslimiyet değil, aksine tamamen bağımsızlaşmak, kendi aklı, idraki, gücü, tahayyülü ve yetenekleriyle bir düzen kurmak, istemektedir insanlığımız... Spiritüel bir düzenlenme yerine insancıl bir düzenlenme, insanîyetin kendi dimağının bir ürünü olan düzenlenme istemektedir. Bu hususun gerçekleşmesi için yapılan savaşın nelere mâloldüğünü uyarlık tarihimiz kanıtlar.

İşte bu esastan hareket eden insan düşüncesi, geleceğin çehresini hayal etmeğe, tanzim etmeğe çoktan başlamış bulunuyor. Bunlar ne dereceye kadar gerçekleşecektir? Bilgimizin Evren kanunlarına uyarlığı insanlığın tekâmül ihtiyaçları, bu gerçekleşmenin içinden geçmeğe mecbur olacağı dar kapılardır. Şimdiki halde, az da olsa, bir çok araştırmalar ve uygulamalar dış hatları pek bulanık bazı istek-biçimleri ortaya koyar gibidir.

Yakınlarda incelemek fırsatını bulduğum bir eserde, insanlığın kendi dünyasını (?) biçimlendirmek için ortaya koyduğu bilimsel kehânetleri gözden geçirmenin faydalı olacağı inancındayım. Şüphesiz, sayın okurların spiritüel kültürü, bunların gerçekleşme olanaklarının yüzde payını tahmin etmek gücündedir.

1975'DEN SONRA İLK SAFHA :

— Organların sistematik olarak insandan insana nakilleri.

Organ nakillerindeki reddetme güçlüğü demek ki tamamen kalkacak.

— İnsan yumurtalarının deney tüpünde verimli hale getirilmesi ve verimli hale gelmiş bulunan yumurtaların (ovüllerin) kadın rahmine konulması.

— Ovül ve spermatozoitlerin uzun müddet muhafazası.

Böylece istenilen zamanda, ihtiyaca göre, yeterince çocuk meydana getirilebilecektir.

— Cinsiyetin isteğe göre tayini.

Kız isteyen kız, oğlan isteyen oğlan evlât sahibi olabilecektir.

Demek ki, harb isteyenler, en az yirmi sene önce oğlan çocukların miktarını arttırmak zorundadır.

— Klinik ölümlerin belirsiz süre geciktirilmesi.

Bitkisel hayatın devamlılığını sağlamak tarzında ortaya çıkacak.

— Haplarla zihniyetin değiştirilmesi ve arzuların düzenlenmesi.

Ne büyük şartlandırma! Hapı yuttunuz mu, otoritelerin kuklasısınız.

— Hafızanın silinmesi.

Demek ki kütle halinde beyin yıkama ameliyeleri olacak ve insanlar standart hatıralara bağlanacak. Ya da istenmeyen, sıkıntı veren olayların, izlenimlerin hafızadaki yerleri ortadan kaldırılacak. Mutluluğun aranışında yeni bir yöntem olsa gerek.

— Sun'i plâsenta yapılacak. Yani conin ana karnında değil bu âlet içinde yetiştirilecek.

— Terkibi virüsler meydana getirilecek: Geleceğin harp silâhî!

2000'DEN SONRA İKİNCİ SAFHA :

— Zihniyetin tadilatı ve şahsiyetin yeniden kuruluşu.

Tatbiki psikolojinin nihayet yüzü gülecek, ama bu işin sonu nereye varır bilinmez.

— Hafızanın tembihi ve yeniden yazılması.

En iyi keşif bu olsa gerek. İnsanların kafasını değiştirmektense beyinde yerleşen hatıraları, bilgileri, duyguları, tecrübe ve sevgiyi hasta bir otoritenin senaryosuna göre yeniden yazmak daha iyi galiba. Mazisini unutan insanlar... insanlar...

— Çocukların sanayi tarzında imalatı :

A. Huxley'in «Yeni Mün-yası» gerçekleştiriyor, demektir. Toplumun isteğine göre insan grupları imal edilecek.

— Kopan, ezilen uzuvların tam olarak yeniden yapılması,

Dilenciler bu işten çok zarar görecekler.

— Gençliğin uzaması.

Artık gönlüm genç demenin bir anlamı yok.

— Çelikleme (ağaç aşılmasında bir usul) yoluyla hayvan imalatı.

Esatiri hayvanların devri geliyor. Yarı koyun, yarı dana!...

— Sentez yoluyla imal edilen tek hücreli organiz-

malar.

— Organların rejenerasyonu.

Beğenmediğiniz bir organınızı tazeleyebileceksiniz. Kafa da bir organ olduğuna göre, tazelemek kabil olabileceği mi acaba?

— Deniz - maymunu denen tipte İnsan - Hayvan hibridleri meydana getirilecek.

2000'DEN SONRA ÜÇÜNCÜ SAFHA :

— İhtiyarlığın ortadan kaldırılması.

Yaşım, 120; daha hayatımın baharındayım, evlenmek istiyorum, diyenlerin gözleri aydın. Herdem tazelik nemene şeydir ki!

— Tam canlı organizma sentesi.

Frankeştayn'ların hayalden hakikate geçmesi pek tatsız bir olay.

— Bedenle ilgisi olmayan beyinler.

— Beyin ve ordinatorler arasında birleşme.

Siborg (Sibernetik ve organizma bileşiği) ların hakimiyeti mi?

— Gen'lerin iltisakı ve peşin örnek alınmaları.

— Çelikleme usulüyle insan imalatı.

— Beyinlerarası irtibatlar.

— İnsan - makina hibritleri.

— Ölümsüzlük.

Zaten bu kadar çabanın asıl amacı bu: Dünyaya kazık çakmak. Materyalizmin biricik ideali.

OLGUN İNSAN

- Mükemmel insanın yeri bizim dünyamız değildir.
- Mükemmel insana yer, bizim dünyamızdan çok ileri, ruhsal olgunluğa yükselmiş diğer dünyalarda hazırlanmıştır.
- Hazıra konmanın şartı, hazır olanı idrak edebilecek seviyeye yükselebilmektir.

Mehmet SANCAR

J. J. Rousseau diyor ki :

«Uygar insan olmanın şartlarından biri de, işlediğimiz bir hata yüzünden, bundan üzüntü duyanlara haksız olduğumuzu itiraf ve özür dilemektir. Ama gurur, kendini başkaları yanında küçük düşürmek endişesi, birçok kimseyi böyle bir davranışa yönelmekten alıkoyuyor. Sonuç olarak zararını kendileri çekiyorlar. İtiraf edenler de hayatta başarıya ulaşıyorlar.

Haksızlığa uğradığı ve başkalarının kayırıldığı iddiasıyla, bağlı bulunduğu şirketten ayrılan bir mühendis tanırım. Arkadaşım, uzun zaman, boş yere kendine göre bir iş aradıktan sonra, eski şirketinin müdürüne giderek haksızlığını itiraf etmiş, özür dileyerek tekrar eski işine alınması için ricada bulunmuştu.

Bunun üzerine eski patronu ona derhal kucak açmıştı. Bu arkadaş, zamanla şirketin en sadık ve en iyi para kazanan mühendislerinden biri olmuştur. Ne yazık ki, gururunu kırıp, haksız olduğunu itiraf edinceye kadar allesini aylarca yoksulluk içinde yaşatmıştı.

Yapılan haksızlıkların onarılması, hiç bir yerde, evdeki kadar önemli değildir. Çekicini kaybettiği iddiasıyla beş yaşındaki oğlunu kayışla döven bir baba tanırdım. Adam, sonra çekici bıraktığı yerde buldu.

Karısı, kendisini oğlundan özür dilemesi için teşvik ettiyse de babalık gururu yüzünden haksızlığını tamir edemedi.

Neticcede çocuk, uğradığı haksızlık yüzünden fena halde kırıldı. Ve tahminimce bu olayın etkisi büyüdüktan sonra bile ruhundan silinmeyecektir.

Halbuki baba, çocuğunu kucakına alıp: «Oğul, baban seni haksız yere, fakat istemeyerek kırdı. Onu affetmez misin?» demiş olsaydı, aralarındaki bağ ve sevgi tam tersine kuvvetlenmiş olacaktı.

İnsanın yaptığı bir hata, sebep olduğu bir kırgınlık, zarar veya anlaşmazlık için özür dilemesi; komşular, patron ile memur, karı ve koca, ana-baba ile çocuklar, arkadaşlar, tanıdıklar, kısacası, herkese karşı en uygun bir hareket tarzıdır. Ne yazık ki, başkalarını hatalarımızdan sorumlu tutuyor, yalnız kendimizin doğru bir davranış içinde olduğumuza inanıyoruz.

Şu halde hepimiz için en doğru yol, «HAKSIZDIM» diyerek, davranışımızı onarmaya çalışmaktır.

Evet; olgun insan, mükemmel insan olmadığını bilir. Ve hatasını, farkedemez de tamire çalışır.

Hatayı, bile bile kabullenmeyip, bir de tevile çalışmak; kaba bir deyimle, büsbütün sıvaştırmaktır!. Bu hal, bataklığa adımlar

almış bir insanın, hemen geri dönmek yerine, ille de aynı doğrultuda yürüyeceğim inancıyla, daha da direndiği takdirde, bataklığı tamamen gömülerek boğulması gibidir.

Özür dileyen kadar, özür dilenenin de bağışlayıcı bir olgunluğa sahip olması, şüphesiz ki, şarttır. Şurası da bir gerçektir ki, bağışlayıcı olmak, özür dileyici olmaktan daha kolay bir davranıştır.

Buna rağmen, bağışlamak hoşgörüsünden yoksun olanların sayıları da, özür dileme yeteneğinden nasipleri olmayanlardan az değildir...

Ve bunların hepsinin altında, koskoca bir bencilik gizlidir...

Yapılan bir hatayı kabullenip özür dileyememek, menfi davranış itibarıyla bir âcizlik; görünüş itibarıyla da «BEN, HATA ETMEM Kİ, ÖZÜR DİLEYEYİM» büyüklüğüne sahip olmaktır!

Dünyamızda bedenlenmek durumunda ki her insan — hem de istisnasız — hata işleme karışımıyla sakattır. Sakathı, ruhmadden ikilisinin karışım gereğidir. Bundan, ilâhî görevli peygamberler bile uzak kalamamışlardır. Örneğin, Hz. Muhammed, bütün dinlerin yasakladığı intiharı, kendisini sınamak için, bir ara Kutsal Kur'an âyetleri kesildiği zaman düşünebilmiş ve imdadına, yine âyetler yetmiştir!...

Dünyamız insanı, bilir ve inanırsa ki, arzda bulunduğu sürece mükemmel değildir. Mükemmellik arz üstünde bile değişiklik varyasyonlar arzeder... Ve ancak o insan artık, böyle ham bir iddiayla böbürlenme tutkusunun tutsağı olamaz...

«Bir yalan, bin yalanı» elbet de çağıracaktır! Çünkü, hatasını kabul etmeyen insan, bunu tevîl için de bin yalan uydurmak zorluğunda kalacak... Ve sonunda aldanan da yine kendisi olacaktır...

Öbür dünyaya intikal etmiş bir bedensiz insana dahi, o noktaya kadar yaşamış bulunduğu yaşamının sürdürüldüğü hatalarını kabullenip, pişmanlığını, açık-seçik duymadan, dünyamıza tekrar dönüş olanağı sağlanamaz. Hatalarını önce kendisi duyup kabullenecek ve bu şiddetli pişmanlık içinde dünyaya dönmek isteyecek; sonra ona bütünüleyici yardımlarla bu olanak ve-

rilecektir.

Halbuki değerini hiç bilemediğimiz, dünyamızdaki şu bedenli halimiz; biz eksikli, biz hatalı insanlar için, çok büyük bir lütuftur aslında! Fakat, şu yaşayışımıza bakınca, bu lütfun hiç de farkında olmadığımız hemen anlaşılıyor!.

«Tükürdüğümü yalamam» büyüklük tutkusu içerisindeki insanın, bu tutkusuyla kendini, bir sonraki dünya hayatına dönüş olanağından da yoksun kılacağı gerçeğini, acaba aramızda kaçımız bilebiliyoruz?!...

«Gururumu çiğnetmem. Efendim, benim gururum var!» hezeyanıyla, o insanın ne büyük bir bencilik gafletine düştüğünü bir bilebilsek!..

Küçük düşmek endişesiyle hatasını kabullenemeyen insan, aslında, küçük kalma çabası içinde direnen insandır. Çünkü hatayı kabul etmek, küçük bilgilerimize bir bilgi daha katarak, onları büyük bilgi haline getirmeğe çalışmaktır.

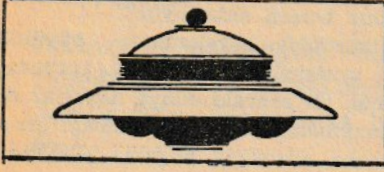
Topu topu üç defa karşılaştığım bir insan, bir gün benden, tetkik için, sorumluluğum altındaki birkaç dosyayı istedi. Şahsına güvenerek verdim. İade ettiği zaman dosyalarda birkaç belge eksikti. Ve bu belgeleri iznim olmadan almış bulunmayı, bir türlü kusur olarak kabul etmek istemedi! «Benim yerimde siz, sizin yerinizde de ben olsaydım; bu şekilde bana emaneten verdiğiniz bir dosyadan birkaç belgenizi almış bulunsaydım, beni hoş görür müydünüz?» soruma da, hiç sıklmadan, «Hoş görürdüm.» diyerek yalan karşılıklı bulundu! O kadar ki, en basit bir nezaket kuralınca, iki yakın dost arasında bile, bu kabil, bir alış-veriş kabul etmek mümkün değilken, ancak bir lâubalilik olarak nitelenecek mümkünken; bu, nezaketsizlikten de öte ikinci bir suç işlediğini, bir türlü kabule yanaşmadı arkadaş!...

Neydi bu insanı, küçük düşmeyeyim derken, daha küçük düşüren davranışına sebep? Saçma bir gururun altında gizlenen bencilliği değil mi?...

Kendini bedeninden ibaret sanan bir insanın, maddenin tembelliğine sığınarak hareket etmesi kadar tabii birşey düşünüle-

(Devamı sayfa 33'de)

Şu, «Uçan Daireler»

Yazan : A. G. E. MOBEY
Çeviren : K. KARMA
(Yours Fraternally)

Mr. A. G. E. MOBEY, bir elektronik mühendisi olup aynı zamanda İngiltere Elektronik ve Radyo Enstitüsü uzmanlarından. Uzunca bir zamandır «Uçan Daireler» konusu üzerinde çalışmakta olan bu şahsın görüşlerini aşağıda okuyacaksınız. Konuşması aynı zamanda Milletlerarası Spiritüalist Federasyon üyelerindedir.

Şimdiye kadar bir çok insan U.F.O (Unidentified Flying Objects = Uçan Daire) gördüğünü söylemiştir. Hatta bunlardan bazıları, bu uzay araçlarının içinde bulunanlarla görüştiklerini ve araçların içine girdiklerini de söylediler. Bunlara kimisi inanır, kimisi inanmaz. Fakat konuyla ilgili olaylar, inananların lehine bir gelişme göstermektedir.

Bu gelişmeleri, bugünkü ilim adamları ne reddedebilmiş ne de doğrulanabilmiştir. Bu arada, UFO sakinleriyle gerek telepatic, gerekse şifahi konuşmalarını söyleyenler de yok değildir. Hatta bunlardan bazıları bu uzak araçlarıyla planetlere dahi gitmişlerdir.

Aşağıda sıralanan bir kaç madde Mr. Mobey'in uçan daireler konusundaki düşünce ve çalışmalarını özetlemektedir.

1 — İnsanlık evrende tek başına değildir. Gerek bizim galaksimizde gerekse diğerlerinde bize benzer insanlar vardır.

2 — Diğer hümanoid (insanimsı) hayat formları gerek bizim güneşin, gerekse di-

ğer güneşlerin planetlerinde mevcuttur. Bu insanlar, yüksek teknolojilerin verdiği imkânlarla zaman zaman dünya planetini ziyaret ederler.

3 — Bu ziyaretler zamanın başlangıcından ve bizim planetimizin ortaya çıkışından beri evrende süregelmektedir.

4 — Bu ziyaretlerin genellikle amacı evrensel tekâmül votiresine yardımdır.

5 — Rapor edilen ziyaretlere bakılacak olursa, bu gelip gidişler, bugün dünyamızın içinde bulunduğu sosyal, maddesel ve ilmi duruma yakından ilgilidir.

6 — Şimdiki durumda, biz dünyalılar bu uzaylı ziyaretçilere karşı, sosyal ve spirittüel temayüllerimizle ilgili olarak, istemiyen ve sonuçları bizim zararımıza olan reaksiyonlar gösterebiliriz. Onlara karşı yapılacak düşmanca bir karşılama bizim zararımıza olacaktır.

7 — Şimdiye kadar olagelen bu temaslar ve görünmeler bu «yeni duruma» bizim alışmamız içindir.

8 — Yukarıdaki maddede bahsi geçen yeni durum dünyamızın maddesel ve spirittüel gelişimiyle ilgilidir.

Mr. Mobey'in de ifadesine göre, bugün U.F.O, ya da uçan daire olarak anlatılan aslında başka planetlerden dünyamıza inen uzaylıların uzay gemilerinden başka birşey olmayan bu cisimleri hemen hemen her çeşit insan görmüş ve bunların dünya mah olmadığına kanaat getirmişlerdir. Bu uzay gemilerinin tamamen gerçek ve maddesel olduklarına kendi gözleriyle görerek inanmışlardır.

Yine Mr. Mobey'in isabetle söylediğine göre, uçan daire gerçeğine inananlar, bun-

ların ne anlamda gelebileceğini düşünenler genellikle spirittüalistlerdir. Bir spirittüalist olayları çeşitli açılardan görebilen, zihni yeteneklerini bazı kalıplarla kısıtlamamış, gayet geniş düşünmesini bilen insandır. Yakın gelecekte birçok gerçekleri bizlere aktaracak olanlar bu tip insanlardır.

Mr. Mobey, bir dergiye gönderdiği «Are There Spacemen on Earth» (Dünyada Uzak adamı var mı?) başlıklı yazısında «Güneş sistemi, hatta glaksi dahilindeki uzak seyahatleri imkânsız olmasa gerek» demektedir. Tabii bu iş, bizim bugünkü uzak - zaman ve madde görüşümüzle ko-

lay kolay başarılabilecek bir iş olmasa gerek. Bu uzak ziyaretçilerinin ilmi yetenekleri bizimkilerden çok üstün olduğundan onlara karşı düşmanca bir tavır takılmaktansa. onlarla yapılan telepatik görüşmelerden ve edinilen bilgilerden elden geldiğince istifade etmeğe çalışmak hiç olmazsa düşünmek en olumlu davranış olacaktır. Bunun aksi bir davranışta bulunmak bizim zararımıza olacaktır. Zira onlar çok iyi niyetlerle ilâhi kanunlara hizmet amacıyla ayağımıza kadar geliyorlar. Bu konuda olgunluk gösterdiğimiz nisbette istifademiz fazla, tekâmülümüz hızlı olacaktır.

BEYAZ KÜRE

John A. KEEL'den Çeviren: Kadri KARMA

Kuzey Carolina'da Pamlico Country denilen bölgede oturan ve amatör bir fotoğrafçı olan Ronnie Hill'in başından geçen uçan daire olayı oldukça ilginçtir.

Bize bu olayı duyurduktan sonra kendisi hakkında epey soruşturma yapmıştık. Kendisiyle bir süre mektuplaştıktan sonra, muhitinde, kendisine güvenilir, dürüst bir öğrenci olduğu kanısına vardık. Olayla ilgili olarak bize gönderdiği fotoğrafları New York'da birçok profesyonel fotoğrafçıya gösterdik ve çoğu bunlarda herhangi bir fotoğraf oyunu vs. olamayacağını ifade ettiler. Sonra fotoğrafı büyütterek çalıştık. Kanaatımız hep olumluydu.

1967 senesi 21 Temmuz öğleden sonra Ronnie evlerinin arkasındaki avluda çalışmaktaydı. Ve olayın devamını kendi ağzından dinliyelim :

«Burnuma bir gaz kokusu geldiği zaman, gözlerim de yaşarmaya başlamıştı. Etraf oldukça sakin ve de sessiz. Halbuki her zaman etraftan kuş sesleri, uzaklardan köpek havlamaları duyulurdu. Fakat bunların hiçbirini duymuyordum. 15 dakika kadar sonra kulağıma gelen bir vızıltıyla başımı kaldırdığım zaman havada acaip birşey gözüme ilişti. Siyah fôtr şap-

ka gibi bir şey. İlk gözüme çarpan bu olduysa da, az sonra bu siyahlığın etrafında beyaz bir küre durduğunu da anladım. Sanki 9 feet (270 cm.) çapında bir futbol topu havada asılıydı. O anda nasıl olduysa yere yıkılmışım. Kafamdan binbir türlü şey geçiyordu. O anda, bu gördüğümü diğerlerine anlattığım zaman, kimsenin inanmayacağı aklıma geldi. Kendimi toparladığım gibi kameramı almak için eve koştum. Gördüklerimi içerdekilere hemen anlatacak zamanım yoktu. Evin arkasına döndüğümde beyaz küre yerdeydi. Oraya geldikten 5 saniye kadar sonra kulaklarımı rahatsız eden bir gürültü ile birlikte kürenin içinden 3,5 - 4 feet (120 cm.) kadar boyunda insanımsı bir yaratık çıkmıştı. O anda nefes bile alamıyordum. Bu yaratık sağ clinde siyah huniye benzer birşey de taşımaktaydı. Bu huniye yerden toprak alır gibi yaptı, sonra onu kalça hizasına kadar kaldırdı, geri döndü ve içinden çıktığı aracın arkasından kayboldu. Az önce duyduğum gürültünün ardından küre mavi bir ışık çıkararak havalandı. Az sonra yukarıda daha büyüğü görüldü. Bu gemi, küçüğünün içine aldıktan sonra büyük bir hızla ağaçların tepesini aşınca gözden kayboldu.»

(Devamı sayfa 36'da)

Niçin Yaşıyoruz?

● Suat TAHSUĞ

Dünya medeniyetimizin bu gününde, maddenin en derin kanunları ile uğraşmakla, «Kâinat nasıl yaratıldı» gibi suallere cevap vermeğe çalışmaktayız. Ama, ekseriya unuttuğumuz bir nokta, hepimizin, güneş sisteminin küçücük bir seyyaresi olan dünyaya ait mefhumlardan dışarı çıkamadığımızdır. Kullandığımız kelimeler ve mantığımız bu dünyanın malıdır. Kâinatı ister bir tesadüfî oluşum, ister bir maksat güden şuurlu bir nizam görelim, insan olarak önümüzdeki zaruri ders, «dünya dersi» dir.

Bu ders nasıl bir derstir? Ne için anlatılmaktadır? Buna cevap vermeden burada «anlatılmakta olan şeyleri» gittikçe daha şümüllü bir şekilde öğrenmek zorunda olduğumuzda her halde mutabıkızdır. Nitekim, ilim ve teknolojik gelişme yanında ayrıca ruhî yücelişin yaygınlığı ve şuurlanması, bizleri ister istemez bu fikre sürükleyor.

İnsanoğlunun hür tabiatı, içinde yaşadığı şu dünyadaki müessiriyetin nisbillerini, kaale almadan kendini kâinatın merkezi sanmış, hatta, «Başka dünyalarda acaba hayat var mı?» tarzındaki suallerle uğraşmayı, uzun bir süre lüzumsuz addetmiştir.

Böyle bir mantalite elbette, onun kendisini şuur-suz ve tesadüfî bir mekanizmalar silsilesi içinde yaşayan tek şuurlu varlık olduğunu sanmasından doğuyordu. Böyle bir ihtimali kabul etsek bile, zeki bir varlık sifatiyle başka bir ihtimal de göz önünde bulundurmamız: «Dış dünyanın bize tesadüfî ve ters gelen mekanizmalar, bizden başka bir mantık ve iradenin eseridir.» Hatta bu, ihtimal olmaktan da öte, gerçeği ifade eden bir düşüncedir. Zira he-

pimiz görüyor ve biliyoruz ki, dış dünyanın nizamı veya kaos'u bizim malımız ve eserimiz değildir. Bu şimdide kadar sanıldığı gibi mistik bir görüş sayılamaz. Hayıranlık, huşu ve Ulûhiyet unsurlarının karıştığı hissi bir değerlendirme vasatından uzak, müşahede ve aklımıza dayanan bir görüş mahsuûdür,

Tabii ki yok olma korkusunun ve gelecek nimetlere kavuşmak istihasının temin ettiği bir hissi durum da insanoğlunun şekli dinlere dört elle sarılmasını sağlamıştır.

Dünya kuruldu kurulalı şu dialog hiç değişmemiştir. «Dünya adamları» gülmüşler, eğlenmişler, döğüşmüşler, sevişmişler, mutlu olmuşlar ve ızdırap çekmişler, sonra da geçip gitmişlerdir. Diğerleri ise akıl erdiremedikleri bir mantığın kendilerine ilham ettiği, hatta açıkça bildirdiği bir moral içinde çekingen, korkulu ve muti yaşamışlardır. Bu iki ayrı cinsten bir türlü sentezini yapamadıkları nihai bir çözüm yolu, bugüne kadar dünyaya gelmemiş, açıklanmamıştır. Öyle sanıyorum ki bu sentez, idrâk ve bilginin yeterli bir seviyeye ulaşmasını ancak sağlayabilecekti. Ve yine öyle sanıyorum ki, insan oğlu bugün böyle bir realitenin teşevvüşüne girmiştir.

İnsanoğlu, dünya üzerindeki yaşayışının bu kertesindeki yepyeni bir ufku eşiğindedir. Artık hissi ve hayali, sübpektif dünyaların yıkılma sırası gelmiştir. Fakat bu yıkılma sanıldığı gibi, tarihin en karanlık çağlardan bugüne kadar gelen bir dialektik materyalizm ile yapılmış veya yapılacak değildir. Bu, dünya insanı sübjektivitesini aşan, gene de insanın anlayış kapasitesi içinde apaçık bir bilgi ile yıkılacaktır.

İşte bize bu yıkılışı temin edecek ders, üzerinde yaşadığımız şu dünya mektebinden alacağımız en son ve en hayırlı derstir ki, sanıldığı gibi bir yok olmuş ve manasızlık hissi ile neticelenmeyecektir.

— ● —

Dünyaya baktığımız zaman, akademik ilmi zihniyet genellikle tesadüfîyetlerin oldukça zorunlu bir neticesi olan kanunların işlediği bir dünyada Darwin'vilerin tekâmül tablosunu düşünür. Neticede onda da bir düzen fikri vardır. Fakat bu düzen fik-

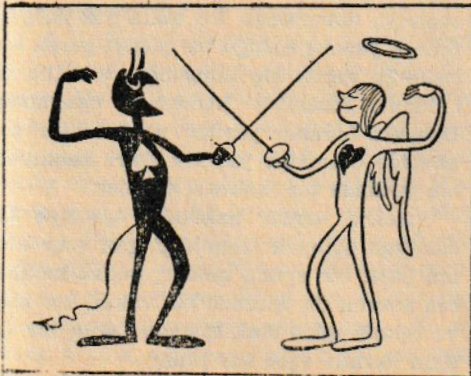
zini klâsik öğretiler açısından değerlendirilmektedir

Biz öyle yapmayalım da dünyaya bir köylü gibi bakalım: Saf gözlerimizin önünde bir aslan bir geyiği kovalamaktadır. Yakalar onu; parçalar, yer.

Bu tabiat düzeni, aslana yakalamayı ve parçalamayı, geyiğe kaçmayı ve korunmayı öğretmiştir. Geyiğin dünyasında aslanın ne kadar korkutucu bir yeri varsa, aslanın dünyasında da geyiğin o kadar ağır sulandırıcı bir yeri vardır. Bu ikili psikolojî hayat düzeninin ana temasını teşkil eder.

İnsana gelince kimisi vahşi aslanın kaba gücüne özenir ve ona «ormanların kralı» adını vererek kendi ilkel yırtıcılığının bir imajını aslanın dünyasında yaşatmağa çalışır. Kimisi de, yeni doğmuş bir geyik yavrusuna gözleri yaşararak bakar ve onu öpmek, okşamak, korumak ister.

Gıftıkçe incelen insan hisleri zamanla elbet kavga, kin, yırtıcılık dünyalarını hor görerek bir sevgi, şefkat, koruma ve korunma dünyasına doğru kaymaktadır. Biz bu farkları nesillerden nesillere açıkça hissetmekteyiz. Tevrat'ta zikredilen İsrail kavminin kanlı savaşlarının İlahî tasvip ve hatta emirlerle yürütülmesi bile, onun incelmış ruhunu bir manada isyan ettirmektedir. Ancak çok yerinde ve zekice bir buluşla, o harplerin, o zamanın zarurî bir hali olduğunu, bugün Tevrat'a rağmen harp etmeyebileceğimizi, kısas kanununu kullanmayabileceğimizi, sırasında fedakârlıklarda bulunarak, sırasında akıllıca tertiplerle kötülüğü iyilik ve bilgi ile önleyebileceğimizi

düşündür ve hissederiz.

Tekâmül olayının hayvanlar ve nebatlar âleminde, geriden ileriye giden dünyamızda tesbit edemezsek bile bu kesikli zincir halkalarının insanlar âleminde oldukça büyük bir süreklilik kazandığını görürüz. Adeta bu geriden ileriye geçiş gözlerimizin önünde olmaktadır.

Hep beraber Tevrat'tan, insanlığın bu eski kitabından bir pasaj okuyalım: «Alahın Rabbin sana vermekte olduğu diyara geldiğin zaman, o milletlerin mekruh şeylerine göre yapmağı öğrenmeyeceksin.» (Tesniye, 18; ayet 9)

!Niçin?

Filistindeki putperest halkı aynı Tanrı yaratmamış mıdır? Onlar İlahî ilhamlardan ve yol göstermelerden mahrum mudurlar. Ve niçin «mekruh» olsunlar?

İşte dünya tekâmülünün zarurî bir neticesi olarak kaba putperestlik çağı geçmiştir. Önceden o insanların tekâmülü için mâkul zorunlar iyi olan adet ve tatbikat değiştirilmektedir. Bu değişiklik için seçilen bir kavim, İsrail, putperest yaşamından ayrılır, çöllerde gezdirilir, yeni bir diyara götürecektir, yeni bir tatbikata zorlanır. Meselâ, çocukları İlahlar için yakarak kurban etme yerine, koç ve boğa kurbanları kesmeğe davet olunur.

Burada, insan adet ve yaşamlarında gerçekten bir yumuşama olduğunu ve işin tuhafı bu yumuşamanın emir ve vahiyleri sözle, kelâm (verbe) olarak veren bir kaynağın bu işten haberdar ve bu işi adeta yönetmekte olduğunu görürüz.

Ama bu kaynak insanca bir mantıkla yani hissi bir mantıkla anlaşılamamaktadır. Nasıl aslan geyiği yerken kimimiz aslanın tarafını, kimimiz geyiğin yanını tutuyorsak bu kaynak hem putperestleri yaratmakta, hem de onları tek Tanrı'ya inanan bir topluluğa düşman göstermekte ve kırdırmaktadır. Anlaşıldığına göre bu işi de tekâmül uğruna yapmakta, kırılanlara hiç te acımamaktadır.

İşte, görünmeyen şuurun bize ters gelen bu faaliyeti yüzündendir ki bizler de kendimizce göre uydurma dünyalar yaratmaya kalkışmakta ve dışımızdaki şuur ve hakimiyeti, bu yüzden inkâra çalışmaktayız.

Dr. BEDRİ RUHSELMAN

(Altın Kitaplar Dergisi, Sayı : 2)

Otomatik Yazılar

Bugün metapsişik mevzuun çok dik-
kate şayan bir bahsi üzerinde duracağım.
Hepimizce malûumdur ki yazı ile meramı-
nı ifade etmek isteyen herhangi bir insa-
nın yapacağı muayyen bazı hareketier
vardır. Bir şey yazmak kararını veren kim-
se bu maksatla eline bir kâğıt ve kalem
alır, yazacağı mevzuun ifadesine uygun
kelime cümleleri düşünür, bulur ve ne yap-
tığını bilerek ve isteyerek fikirlerini kâğı-
dın üzerine yazı ile dökmiye başlar. Du-
rulacak yerlerde durur, düşünür, devam
edilecek yerlerde de yazısına devam eder.
İşte bu, mutad ve normal eşkilde vaki olan
bir yazı ameliesidir. Burada doğrudan
doğruya beyne bağlı şuurun rolü vardır.

Fakat bir de bazılarının şuuraltı de-
dikleri faaliyetle şimdiye kadar izah edil-
meğe çalışılan fakat bir çok eksiklik ve
tenakuzlarla dolu olan bir faraziyeye bağ-
lanmış diğer bir yazı şekli daha vardır ki
buna da Otomatik yazı derler. Otomatik

yazının başlıca karakteri şudur: Burada
insan evvelâ yazı mekanizmasını idare eden
adale ve sınırlarına hâkim değildir. Yani
yazma fiili şuurlu olarak ceryan etmez.
Otomat bir yazıcı, yazdığı elin kendisine
ait olmadığı ve başka bir kuvvet tarafın-
dan sevk ve idare edildiği duygusu altın-
da bulunur. Ve otomatik olarak yazmakta
olan kolunun hareketlerini her istediği anda
ekseriya dururamaz. Ve hatta çok defa bu
tarzda yazmış olduğu bir yazıyı gerek ka-
rışıklığı, gerek hiç bilmediği bir dile ait
bulunma yüzünden kendisi de okuyamaz.
Bununla beraber yazılan yazılar bir çok
ahvalde otomatik yazının fikri kabiliyeti-
nin üstünde bir mahiyet arzeder.

Acaba bunlar hakikaten şimdiye ka-
dar izah edilmek istenildiği gibi şuur altı-
nın basit bir oyunu mudur, yoksa hakika-
ten şuurun da üstünde bir vukuf, bir bilgi
ve teknik şumulünü taşıyan üstün bir te-
sirin burada rolü var mıdır

Bu hususta icap ettikçe daha tafsilâtlı olarak konuşacağız. Ancak şimdilik şunu söyleyelim ki bu mevzu aitt elimizde bulunan bir sürü müşahade bize bu hadisenin basit bir şuuraltı faraziyesi ile kabili izah ve telif olamadığı kanaatini vermiştir. Öyle misaller vardır ki bunlar bilakis ancak üstün bir tesirin basit bir insan kudretine eklenmesi fikrile otomatik yazıların izah edilebileceğini açıkça göstermektedir. İşte bu yazımla otomatik yazıların bazı tipik ve dikkate şayan taraflarını tebarüz ettiren bir kaç müşahadeyi arz etmek istiyorum. Bunları takip edecek olan okuyucuların otomatik yazıların basit bir şuuraltı ile mi, yoksa üstün bir tesirin mevcudiyetini kabul etmek suretile mi izahının daha münasip olacağını bizzat kendileri tayin edebilmek imkânına kavuşmuş bulacaklardır.

Otomatik yazılar insan şuurlarının mumtelif tezahür anlarında vukua gelebilir. Meselâ bir insan tam uyanık ve akli başında olduğu zaman durup dururken veya herhangi bir işle meşgul iken otomatik olarak yazılar yazmağa başlayabilir. Veyahut TRANS denilen az çok derin ve suni bir dalgınlık halinde bu hadise vukua gelebilir. Veyahut da gece uykusu esnasında ya bir rüya ile karışık veya rüyasız olarak insan otomatik yazılar yazabilir. Bu son hallerde, uykusundan uyanan insan sanki başkaları tarafından yazılmış gibi hakikatte bizzat kendisinin uykusu esnasında yazmış olduğu otomatik yazıları masanın üzerinde hazır olarak bulur. Böyle otomatik yazılar içinde bazen geleceğe ait mühim hadiselerin bile haber verildiği çok defa görülmüştür.

I — Evvelâ meşhur bir medyom olan Kate Foxun 12 aylık çocuğunu takdim edeceğim. Bu yavru bu yaşında iken otomatik yazı yazmıştır. Kate Fox tanınmış bir avukat olan Jenken'in zevcesidir. Bu vakayı takip eden ve neşreden zat da Jenken ailesinin çok yakın ve devamlı dostlarından James Wason'dır. Bir mart ayınının 16'ncı günlü öğleden sonra Wason, 12 aylık çocuğu kucağında tutan mürebbiye ile beraber salonda ocağın yanında oturuyordu. Bu sırada Wason masanın önünde bir şey yaz-

makla meşguldü. Çocuğun anası da yanındaki odada bulunuyordu. Salonla bu odayı ayıran kapı açıktı. Birdenbire mürebbiye bağırdı: «Bakınız çocuk ellerine masanın üzerindeki kalemlerden birisini yakaladı!» Halbuki çocuğu daima kucağında tutan mürebbiye ile kalemlerin bulunduğu masa arasında çocuğun uzanamıyacağı kadar uzun bir mesafe vardı. Binaenaleyh bu kalem çocuğun eline cısrarengiz bir kuvvetin yardımı ile geçmişti. Mürebbiye bunu izah edemiyordu. Biraz sonra çocuk kendisine verilen bir kâğıt üzerine yazmağa başladı. Mürebbiyenin bağırması üzerine endişe içinde annesi de öbür odadan salona gelmişti. Bu sırada Wason ayağa kalkmış ve çocuğun hareketlerini takip etmeğe başlamıştı. Çocuk üç büyük adamın gözlerinin

The image shows a sample of automatic writing in cursive script. The text is written on a piece of paper and appears to be a continuation of the text on the left page. The handwriting is fluid and somewhat illegible due to the cursive style. The text includes words like 'Ben bu çocuğu sevgiyorum', 'Allah onu korusun', 'Babasına şunu tavsiye ederim ki, pazartesi günü ne olursa olsun mutlaka Londra'ya gelsin. Suzanne.', 'Suzanne, Wason'un evvelce vefat etmiş olan zevcesi idi. Ve sağlığında iken bütün çocuklara karşı büyük sevgisi vardı. Öldükten sonra da Madam Jenken (Çocuğun anası) nin medyomluğu vasıtasıyla müteaddit defalar otomatik yazılar yazdırmıştı. Bundan sonra bu çocuk müteaddit defalar otomatik yazılar yazmış ve bu yazıların fotokopileri alınarak uzun tetkiklerden geçirilmiştir. Şurası muhakkak ki, daha eli kalem tutmamış bir yaşındaki çocuğun

önünde şunları yazdı: «Ben bu çocuğu sevgiyorum. Allah onu korusun. Babasına şunu tavsiye ederim ki, pazartesi günü ne olursa olsun mutlaka Londra'ya gelsin. Suzanne.» Suzanne, Wason'un evvelce vefat etmiş olan zevcesi idi. Ve sağlığında iken bütün çocuklara karşı büyük sevgisi vardı. Öldükten sonra da Madam Jenken (Çocuğun anası) nin medyomluğu vasıtasıyla müteaddit defalar otomatik yazılar yazdırmıştı. Bundan sonra bu çocuk müteaddit defalar otomatik yazılar yazmış ve bu yazıların fotokopileri alınarak uzun tetkiklerden geçirilmiştir. Şurası muhakkak ki, daha eli kalem tutmamış bir yaşındaki çocuğun

(Lütfen sayfayı çeviriniz)

böyle bir yazı yazması ve bu yazının hakikate uyması şuuraltı ile izah edilebilecek hallerden değildir. Burada çocuğunkinden üstün bir şuurun müdahalesini kabul etmek zorundayız.

II — Bu misalin mevzuu basittir, fakat metapsişik delâleti de o nisbette mühimdir. Bu vakayı G. LOWES DİKSON uzun senelerdenberi bir aile dostu olan Mr. King'in başından geçmiş bir hadîse olarak 29.II.1920 tarihli raporile neşretmiştir. Vaka Mr. King tarafından şöyle anlatılıyor:

«Bir akşam zevceme mektup yazıyordum. Mektubum bitmişti. Fakat belki ya-

*1907 yılında (baş zaman)
Charles J. Lewis, tres contact down une
belle petite médium uge 7 ans et 1/2 est
générallement connue comme médium
de l'Amérique*

zacak bir şey daha kalmıştır diye henüz kalemi elimden bırakmamıştım. Birdebire kalemi tutan kolmum sertleştiğini ve benden harîç bir kuvvet tarafından zaptedilmiş gibi benim irademim dışında bir takım hareketler yapmağa başladığını gördüm. Birkaç ay evvel bir aile ziyaretinde bir medyumun otomatik dedikleri tarzda yazılar yazdığını ve bunların ruhlar tarafından yazdırıldığını görmüş ve işitmiştim. O sırada aklıma o hadîse geldi. Zihnen şu suali sordum: (Bana bir şeyler yazdırmak isteyen birisi var mı?) Aldığım cevap şu oldu: (Evet!) Gelenin adım sordum. Bir müddet önce ölmüş bulunan biraderimn ismini yazdı: (Will.) ne istediğini sorunca elim kendi kendine ve benim en küçük bir müdahalem olmadan şunları yazdı: (Bahçe iskemlesi Drain'lerde). Bu yazıdan hiç bir manâ çıkaramadım. Ve bu hadisenin basit bir şuuraltı oyuncağı olduğunu düşünerek üzerinde durmadım. Bununla beraber mektubuma eklenmiş bu acayip yazıyı da izah etmiş olmak için zevceme vakayı anlattım ve bu husustaki fikrini de sardum. Birkaç gün sonra zevcemden aldığım mektupta onun da buna hiç bir manâ veremediğini bu cümlelerin boş bir fanteziden ibaret olması lâzım geldiğini söyledi. Bu hadiseyi

unuttuk. Aradan altı ay geçmişti. Bir gün, ölen kardeşimin askerlik arkadaşı olan dostundan bir mektup aldım. Bu mektupta deniliyordu ki: (Kardeşiniz Will orduda müsterek dostumuz olan, kendisinin çok itimat beslediği Mr. Drain'e ölürlen bir bahçe iskemlesi emanet etmişti. Ve onu iyi saklamasını söylemişti. Onu bu güne kadar muhafaza eden Drain size göndermek istiyor. Ve gönderiyor. Filhakika bir iki gün sonra iskemle geldi. Ve biz onu bugün, kardeşimizin ölmezliğinin bir kıymetli delili olarak saklamaktayız.»

Burada Mr. King'in ne böyle bir bahçe iskemlesinden, ne Will'in yakın ordu arkadaşı olan Drain'den, ne de ona bu iskemleyi emanet ettiğinden haberi yoktu. Beklenmedik bir zamanda otomatik bir yazı ile King'in bu haberi alması, bu zatın şuuraltı ile değil, daha ziyade Will'in tesiri ile izah edilebilir. Burada Drain ile King arasında bir düşünce intikali de zayıf bir ipotezden ibaret kahr, çünkü bir defa bu iki zat birbirini tanımamaktadır. Halbuki düşünce intikali mesclisi çok hususi şartlara bağlı bir iştir ve bu şartların başında da sempati gelir. Saniyen düşüncenin Drain'den King'e intikalini kabul etmek bile orada otomatik yazı ile King'e intikal edilecek kadar kuvvetli olan bir düşüncenin imzasının Will tarafından değil, Drain tarafından atılmış olması lâzım gelirdi. Halbuki yazı ile intikal eden tesir Drain'den değil, Will'den geldiğini ifade etmektedir.

III — Yukarıdakine benzer misallerden biri de şudur:

*Une femme me en même temps une voye
de une fois de force*

*logique Maria logeur et
toute chose et mure te
dura logeur a duser
in a pluche par attin
den que j'y eusse prunte
l'incarnation comme chose
vera que tar fe euvre*

Mr. Hooper bir gün masasının başında bir mektup yazıyordu. Tam mektup ortasına geldiği zaman birdenbire eli durdu. Ve sertleşti. Bunu müteakip hayret içinde Mr. Hoop elinin kendi iradesinin tamamen dışında olarak kâğıdın üzerine şu cümleyi yazdığını gördü: (Babanız şimdi öldü!) El durdu, normal halini aldı. Bu sırada Mr. Hooper Fitchburg'da oturuyordu. Babası ise İngiltere'de idi. Bu cümleye Mr. Hooper hiç de ehemmiyet vermedi. Çünkü kısa bir müddet evvel İngiltere'deki ailesinden aldı-

ğı bir mektupta babasının tamamen sıhhatte ve neşe içinde olduğunu öğrenmişti. Einaenaleyh buradaki hadisenin manâsız ve rasgele bir hareket olduğunu düşünerek üzerinde durmadı bile. Aradan beş gün geçti. Bu müddet zarfında yazının muhtevası Mr. Hoop'un bir defa bile aklına gelmemiştir. Fakat beşinci günü Mr. Hoop ailesinden bir mektup aldı ve bu mektupta, kendisinin tam otomatik yazıyı yazdığı sırada, babasının âni bir kalb durmasıyla ölmüş olduğunu öğrendi.

İKİ YENİ KİTAP :

● **POSTACI:** Teoman UÇGUN, Fevkalâde sade ve bilgelik dolu spiritüel hikâyeler. Ülkemizde ilk def'a yazılan öğretici spiritüel hikâyeleri özellikle moralinizi takviye için okuyunuz. 5 TL.

● **100 Yıl Boyunca RUH FOTOĞRAFÇILIGI :** Yazan : Tom PATTERSON. Bedensiz ruhların film üzerinde bıraktıkları kendi suretlerini, ışık radyasyonlarını nasıl bıraktıklarını resimlerle ve selâhiyetli bir açıklamayla öğrenebilirsiniz. 10 TL.

ÖDEMELİ İSTEYİNİZ.

**RUH ve MADDE'ye
abone bulunuz, okuyunuz, okutunuz**

Nehirler kaç bin yıldanberi hep aynı yerden akıyorlar acaba? On bin yıl, yüz bin bir milyon, yüz milyon, bir milyar yıl? Kaç yıl acaba?

18 Şubat 1973 pazar günü trenle İstanbul'a giderken akan derelerin, ırmaklara, sel ve yağmur sularının yataklarına bakarken bunu düşündüm, kaç yıl acaba?

40 - 50 yıl önce demiryolu yapılırken tepenin bir kenarını yol için yontup kesmişler, düzeltmişler. Geçen yıl açılan bir karayolunda da tepeyi aynı şekilde kesip

kazdığı, oyduğu vadi yüzeyi arasında bir metre kadar bir uzaklık vardı. Suyun bu derinliğe inmesi için kaç yıl geçti acaba dedim. Suyu oradan değil de şu taraftan akıtsak, her yıl kaç santimetre derinliğinde toprak kazar diye düşündüm.

Akarsular kazdıkları bu toprakları denize götürüyorlar ve bazan bir delta yaparak denizleri dolduruyorlardı.

1973 yıl önce peygamber İsa dünyada yaşarken Anadolu, Roma idaresi altında idi, Ege kıyılarında İzmir yakınında büyük

NEHİRLER KAÇ YAŞINDADIRLAR?

Dr. GÜLTEKİN CAYMAZ

Fizik Tedavi Uzmanı

Türkiye Akupunktur ve Biyofizik Araş. Cem. Bşk.

yontmuşlar. Bu yontulmuş yüzeye düşen yağmur damlaları aşağı inerken bir takım su yolları yapmış, su yatakları oymuş. Bunları gördüm. Bu yataklar acaba kaç yılda oyulmuş diye düşündüm. Yontulmuş, kesilmiş olan yüzey o şekilde idi ki, yukardan gelen yağmur suları yanlardan aşağı gidiyor, fakat kesik yüzeyinden geçemiyordu. Kesit yüzeyinde su yolları yapan şey sadece kesit yüzeyine düşen yağmur damlaları idi. Böyle olduğu halde bile bir çok derin su yolu yan yana bütün yüzeyi kaplamıştı. Bunun için geçen zaman belki sadece iki yıl, belki 5 veya 10 yıl idi. Sadece zaman zaman yağın yağmurunun bile toprakları oyup, yol açacak kinetik enerjisi vardı.

Acaba sadece yağmur ve sel suları mı tepeleri birbirinden ayıran vadileri oluşturuyor diye düşündüm.

İnsanların yaptığı yol kesitindeki su yolları, şu bir kaç yıl içinde ortaya çıkmıştı. Yağmur suyu bir yılda bu kadar derinlikte toprak kazarsa diye bir doğru orantı kurdum, şu derinlikteki bir sel yatağı kaç yılda ortaya çıkar diye düşündüm.

Akan bir ırmak gördüm. Su yüzeyi ile

bir ticaret ve kültürmerkezi olan Efes şehri ve limanı vardı. Efes bir liman şehri idi.

Her liman şehrinin en önemli özelliklerinden birisi orada genelevlerin bulunmasıdır. Bugün turistik geziler için gittiğimiz Efes harebelcinde bize bu evleri de gösteriyorlar ve ne evleri olduğunu da anlatıyorlar. Ayrıca belirtiyorlar ki, bugün gözle güçlükle görülen 15 - 20 km. uzaklıktaki deniz, sadece 1973 yıl önce o evlerden hemen bir km. kadar uzakta imiş ve şehir bir liman şehri imiş. Peygamber İsa'nın annesi Meryem, 1940 veya 1950 yıl önce Efes'e geldiğinde Efes bir liman şehri imiş. Bu kadar kısa bir zamanda bir ırmak, bir nehir kendi yatağını bazı yerlerde bir metre bazı yerlerde iki metre, bazı yerlerde beş metre kazarak denizi Efes şehrinden 15 - 20 km. uzaklaştıran toprağı taşımış. Bu işi yaklaşık olarak 2000 yıl içinde yapmış.

O nehir, doğduğu noktadan itibaren, yatağının bulunduğu bütün vadileri, taa tepelerinden başlayarak oyan tek kinetik enerji kaynağı mı acaba? Çevresinde bulunup da içinden nehir akmayan, fakat aynı derinlikte bulunan diğer vadileri oluşturan faktör nedir? Oralardan da vaktiyle başka

nehirler mi aktı da onları öyle oydu acaba? Yoksa depremler ve volkanik patlamalar sırasında dünya kabuğunun yer yer kıvrılması mı o vadileri yaptı?

Bu vadileri yapan, yani onların dipleri ile tepeleri arasındaki yükseklik farkını sağlayan etkenin, oralarından vaktiyle akan nehirler olduğunu bilim adamları bugün düşünmüyorlar. Onun yerine diyorlar ki, dünya kabuğundaki kıvrılmalar dağları ve vadileri yaratmıştır. Nehillerin yaptığı ise bu vadilerin bazılarında akararak onları oymaktır. Yani biz aslında içinde nehir geçen bir vadinin üst yüzeyine bakarak, o vadiyle birleşen, fakat içinden nehir geçmeyen diğer vadilerin de üst yüzeylerine bakarak, nehrin ne kadar derinlikte bir yatak açtığını kabaca hesaplayabiliriz. Buradan çıkan toprağın 2000 yıl içinde ne kadar olduğunu kabaca ölçüp bulabiliriz. 2000 yılda bu kadar toprak çıktığına göre ve nehir yataklarındaki toprak kaybı da bunun şu kadar misli olduğuna göre, diyerek kaba bir sonuç çıkarabiliriz. Bu bize o nehrin, o aynı yatakta kaç bin yıldanberi akmakta olduğunu gösterecektir. Hatta barajlar yapılırken ırmakların yolu değiştirildiği zaman yeni ırmak yolunda bir yılda, beş yılda, on yılda ne kadar bir aşınma olduğunu ölçerek deneysel bir araştırma bile yapabiliriz.

Ankara Çubuk Barajının yapılışı üzerinden geçen 30 yıl içinde barajda biriken çamur miktarı ölçülerek, 30 yıl içinde yukarıdaki Çubuk çayı yatağından ne kadar toprak kazıldığına da bulabiliriz. Bütün bunlardan faydalanarak şimdiki nehirlerin ve ırmakların kaç bin yıldanberi akmakta olduklarını yaklaşık olarak tahmin etmek mümkün olabilir.

Peki, bunun ne faydası var?

Cevap biraz dolaylı olacak.

Reader's Digest dergisinin July 1972 sayısının «The Moon, More of a Mystery Than Ever» başlıklı Ay ile ilgili yazıda belirtildiğine göre, bilmem kaç milyar dolar harcanarak gerçekleştirilen Apollo gezileri sırasında toplanan ay taşlarından, ayın kaç yaşında olduğu anlaşılmıştır. Bazı taşların yaşı 3,7 milyar yıl, bazıları 4,1 milyar yıl ve bazıları da 4,5 milyar yıl imiş. Bu

taşlar ayın yüzeyinden alınmışlar. Derinlerden kazılarak çıkarılmamışlar. Halbuki aynı yaşta olduğu kabul edilen dünyamızdaki yüzey taşları milyar yıllık değil, yüz milyon yıllık imiş. Milyar yıllık taşları ancak bazı maden yataklarında veya mağaralarda bulmak mümkün olmuştur. Yani dünyanın bugünkü yüzeyi ancak son on veya yüz milyon yıl içinde oluşmuş. Daha önceden oluşan kayalar patlamalarla, depremlerle, tekrar içeri girmişler ve eriyerek tekrar lav halinde ve genç bir yaş kazanarak yüzeye çıkmışlar. Onun için dünya yüzeyindeki taşlar genç imiş.

Kaç yıllık acaba?

Beş, on veya yüz milyon yıllık.

Peki, bugünkü nehirler o zamandan beri mi akıyorlar?

Hayır. Pek öyle değil. En yakın çağlarda dünya buzlarla kaplıymış. Bir buz çağı varmış.

Bugünkü Toros dağlarının tepelerinde, Himalaya dağlarının tepelerinde kum, çakıl tabakaları, deniz hayvanlarının kabukları, fosilleri var. Onun için bu tepelerin ve dağların önceden deniz dibinde olduğu anlaşılıyor.

Kaç yıl önce acaba?

Bu konudaki tahminleri jeofizik uzmanı arkadaşlardan öğrenmemiz gerekiyor.

İnsanların yazılı veya belgesel tarihleri ancak 9-9 bin yıl öncesine ulaşıyor. Musevilerin takviminde yıl sayısı 5 binden fazla iken (onlar Musa peygamber ile takvimlerini başlatıyor) Çinlilerin takvimindeki sayı aklımda kaldığına göre 8 veya 9 bin yıldır. Onlar takvimlerini şiddetli bir doğal olayla başlatmışlar. Peygamber Hazreti Muhammed'den önceki araplar da tarihlerini önemli olaylara göre ayarladıkları ve Hazreti Muhammed'in de Fıl olayından bilmem kaç yıl sonra doğduğunu belirtmişlerdi. Kur'anı Kerim'de de adı geçen fil olayında, Mekke'ye saldırmak isteyen düşman üzerine kuşların attığı taşlardan dolaylı düşmanın ve fillerin öldüğünden bahsedilir. Çinlilerin de çok önemli bir doğal olaya takvimlerine başlangıç almaları gayet tabiidir.

(Lütfen sayfayı çeviriniz)

Acaba Çinlilerin başlangıç olarak aldıkları doğal olay ne idi? İleri sürdükleri gibi bir tufan olayı mı idi? Ne idi?

Bunca arkeolojik araştırmaya rağmen on bin yıllık bir şehir kalıntısı bulunamadı. Dicle ve Fırat nehirlerinin suladığı Mezopotamya'da, Nil vadisinde ancak 7 - 8 bin yıllık belgeler veya şehir kalıntıları ortaya çıkıyor.

Orta Asya'da bir deniz varmış. Ona akan nehirler kurumuşlar ve güçler başlamış. 5 - 6 bin yıl önce bu işler olmuş. Demek ki yazılı belgelerin elimize ulaştığı son 5 - 6 bin yıl içinde bile bazı nehirler akmaz olmuş. Bugünkü bazı nehirler de belki yakında akmaz olacaklar.

Kazılar sırasında bir kaç milyon yıllık insan kafatası kemikleri bulunuyor da, on bin yıldan eski, fakat on milyon yıldan genç, yeni kafatası kemikleri bulunamıyor. Bu kesin sınırın, zaman içindeki bu büyük aralığın sebebi nedir?

On bin yıl önce gerçekleşen bir olay sırasında her şey toprakla örtülmüş de onun için mi biz, daha eski kalıntıları bulamıyoruz?

Şehirler ve uygarlık ilk defa olarak ancak o zamandanberi mi kurulabilmiştir?

Dünyanın değişik yerlerindeki insanlar daima bir tufandan bamsetmişler. Acaba sırf yalan söylemekten hoşlandıkları için mi bu sözleri uydurmuşlar? Bu insanlar birbirleri ile iyi geçinmek için toplumsal kuralları ortaya koymuşlar. Dinler ortaya çıkmış. Ve hepsi de aynı şeyleri söylemişler: Birbirinizi öldürmeyin, hırsızlık yapmayın, cinsel ilişkilerde zina olmasın ve yalan söylemeyin. Bu kuralları öğreten, savunan ve yalan söylemeyin diyen kimseler bu örgütleri sırasında daima sözle ve daha sonra da yazılı olarak bir tufandan bahsetmişlerdir. Böyle bir yalanla söze başlamaktan ne fayda ummuşlar. Böyle bir yalandan sonra diğer faydalı kuralara insanların uymaları gerektiğini ne yüzle talep etmişler? Onlar bu tufan yalanını söylemekten bir fayda umsalılar bile sonradan gelen peygamberler neden bu yalanı tekrar etmişler. Kendileri iyilik, doğruluk kurallarını savunurlarken neden böyle bir yalana iştirak etmişler? Bütün peygamberlerin öğretilerinin temelinde tufanla ilgili

böyle bir yalan niçin olsun?

Acaba tufan diye bir olayın olmuş olması ihtimali gerçekten yok mudur ki, bazı bilim adamları böyle bir şey olmamıştır diye fikir beyan ederler?

Toros dağları ve Himalayalar vaktiyle denizin dibinde imişler. Bugün denizin dibinde olan bazı yerlerin de o zaman denizin üstünde olmaları gerekiyor. O zaman denizin üstünde olup da bugün denizin dibine giden yerler için bir tufan olmuştur demek yanlış mıdır? Biz zannediyoruz ki böyle bir tufan bir defa veya daha fazla geçmiş çağlarda olmuştur ve sonuncusu da 9 - 10 bin yıl önce olan ve Nuh tufanı denen olaydır. 10 bin yıldan eski şehirler bu tufan sırasında denizin altına gittiği için bulunamamaktadırlar. 10 bin yıl önceki insanların şehirler yapamayacak kadar ilkel oldukları ispat edilmiş bir gerçek değil, sadece bir iddiadır. Bunun sadece bir iddia olduğunu hatırlamamızda her halde fayda vardır.

Mümkündür ki bu tufan olayı veya karanın denizin dibine gitmesi olayı, dünyanın her noktasında olmamıştır. Mümkündür ki bazı kara parçaları o sırada da denizin üstünde kalmıştır. Belki Mısır piramitlerinin bulunduğu bölge böyle bir yerdir. Fakat bu çözümlenmesi gereken başka bir sorundur.

Eski Mısır öğretileri 13 bin yıllık sikluslar (devreler) içinde kozmik etkilerden dolayı dünyada büyük fiziksel değişiklikler olduğuna dikkati çeker.

Eski Hint uygarlığının geleneksel öğretileri de aynı kozmik etkilerden ve aynı zaman rüsesinden bahseder.

Acaba bu çeşit devre değişimleri gerçekten de eskiden olmuş mudur? Değişme olacaksa acaba daha ne kadar zaman var diye düşünmekte fayda olabilir. Ayrıca, bu olaylar eğer söylendiği gibi oluyorsa, acaba hangi astronomik ve fiziksel etkilerden dolayı tekrar etmek zorundadırlar diye düşüncelersek, bazı ilginç sonuçlara da ulaşabiliriz.

Gelgit olayını açıklayan teorimiz, trafik ve uçak kazalarını önleyici bazı tedbirler bulmamıza yol açmıştı. Bugünkü yazımız da başka pratik ve ilginç sonuçlara yol açabilir.

Boşluk

Afif YESARI

bütün soruların cevapları akıllarının ucunda
boşlukta dönüp duruyor kısacası gezegenler
yıldızlar dolusu
yaratık yağınları

bembeyaz buzullar üzerinde
kapkara ahtapotlar
kıyamet gününü bekler durur
tecrübeli bi açılmavide soluk bi telâş
yeniden yaratılmak korkusu

şimdi uzayötesi soluk bi kentin
camyeşili arasokaklarına
mavi eflatunsarı
bi yağmur yağıyordur

insanlar bembeyaz tepede
katran siyahı bi güneş

ya havanın şu morluğuna ne buyrulur
ya şu binalar
morlukta kaskatı inatçı bi koyu mavi

bu biraz sen sin
bu biraz ben
bu biraz biraz bütün evren

Afif Yesari Prof. Anna Massala ile

nece konuşursan konuş
insanca konuş

●

bi karga sesi bu dinle bak
kar yağıyor dinle bak
bi kadın geçiyor kürkler içinde
bi sessiz film geridinden
gitgide sarılaşarak

●

yağmayan yağmurun altında
kara pelerinli adam
çırılçıplak yürüyor
ıpslak
evrenin büyük susmuşluğunu görebiliyormusun
bembeyaz uzanıyoruz açikmavi sonsuza dinle bak
sapsarı bi yağmur yağıyor
mosmor ıslanıyoruz

●

sapsarı bi gökyüzü ortasında
kapkara bi güvercin kanat açmış kıpırtısız
öyle duraduruyor
gözlerini kapasan da görmemezlik edemezsin
sapsarı bi gökyüzü ortasında
kapkara bi güvercin

RUH FOTOĞ

Belfast yakınlarında yaşamış bayan Johnston 1929 da William Hope'u ziyaret ettiği zaman kendisiyle birlikte kocasının resminide çekmişti. Karşılaştırma yapılabilmesi için yukarıda köşede kocasının resmini görüyorsunuz.

Kıdemli ve tecrübeli spiritüalistlerden Cecil Powell in elinde önemli ruhsal deneylere ait belgeler bulunmaktadır. Bunların bir kısmını Kasım - 1972'de ziyaret eden Psychic News ga-

zetesi muhabirine göstermiştir.

Daha sekiz yaşlarındayken ruhsal varlıkları etrafında gördüğünü babasına söylemişti. Fakat ortodox aile küçük Cecil'in gördük-

lerine inanmıyordu. Kardeşi ile birlikte iyi bir İngiliz okulunda okuduktan sonra Birinci Dünya Savaşı sırasında askerî radyoda çalışmıştı. Sir Oliver Lodge'un klâsik «Raymond» u ile karşılaştıktan sonra Spiritüalizmi incelemeye koyulmuştur.

Bu konuda kendisini ziyaret eden gazeteciye, «Kırılması gereken sert bir cevizdim o zamanlar. Başından geçen şahsi olaylardan sonra ölümden sonraki hayatın varlığını kabul edebildim.»

Bundan sonra Cecil, (Şimdiki İngiltere Spiritüalist Derneği olan) «Marylebone Spiritüalist Cemiyetine katılmıştır. Burada yapılan celselerde 50 yıllık medyomluğu sırasında otomatik yazı, levitasyon ve materyalizasyon gibi olaylar sık sık görünenlerdendi. Bir defasında da Cecil apor ile ayaklarının dibinde bir kırmızı gül bulmuştu. Halbuki o celse odasında celse başlamadan önce ne bir çiçek, ne de bir bahçede gül fidanı vardı. Bir defa-

SAL RAFLAR

sında da küçük bir kahve masası levite olmuş ve bir süre kafalarının üzerinde dolaşmıştı.

Cecil, elindeki ruhsal fotoğraflardan bazılarını yayınlanmak üzere *Psychic News* gazetesi muhabinine emaneten vermiştir. Bu fotoğraflar bayan Ada Deane ve William Hope'un medyumluk yaptıkları celselerden alınmıştır. William Hope 1920 lerin tanınmış medyumlarındanı.

William Hope böyle bir hassasının bulunduğunu bir arkadaşının çektiği zaman anlamıştı. Fotoğraf banyo yapıldığı zaman aynı zamanda arkadaşının ölmüş kardeşi de resimde görülmüyordu. Bundan sonra W. Hope 70 yaşında ölene kadar (30 yıl süreyle) ruhsal fotoğraf medyumluğu yapmıştır.

Ada Deane's'in medyumluğu da 1920'lerde ortaya çıkmıştır. Bu bayan medyum daha ziyade savaşta bedenlerini kaybetmiş varlıkların fotoğraflarının çekilmesinde aracılık ediyordu. (*Psychic News*'den)

Bu resim 1916 da Fransa'da öldürülen George Cattel'e aittir ve medyum ADA Deane'nin aracılığıyla alınmıştır. Oturan Cecil'in arkadaşıydı.

Astral Projeksiyonum

Sherry THOMPSON

Çocukluğumdan beri ruhsal olaylara inanır, fakat astral projeksiyona inanmazdım. Şuurun bedenden ayrılışının imkânsız olduğunu zannedirdi. Ta ki, bu olayı bizzat yaşayana kadar...

1967'de California, Montclair'de oturuyorduk. Uzun zamandan beri rahatsız olduğum için yatakta kitap okuyarak vakit geçiriyordum. Ağrılarımı ancak bu şekilde biraz unutabiliyordum. Bir Temmuz gecesi yatakta yine bu şekilde kitap okurken, birden kendimi yatağın dışında kapıya doğru yürür buldum. Kapı-

da durarak, okuyup dururken, niçin birden kalkıp yürüdüğümü düşündüm. Arkama dönüp yatağa gireceğim sırada âdeta şoke olmuşum. Uyur vaziyette yatakta kendimi gördüm; aynı zamanda da ayakta bulunuyordum. Okumakta olduğum kitap göğsümün üzerine düşmüştü. Kocam Clyde'da yanımda uyumakta idi. Yatakta vücudum, kocam ve ben de kapının yanında dikiliyordum. Bu derece korktuğumu hatırlamıyorum.

Bunlardan başka hissettiklerimden biri de, bütün vücudumun bir sarsılma içinde bulunmasıydı. Sonra kendimi tekrar yatakta buldum. Hareketsiz, gözlerim tavana dikilmiş baki-

yordum. Kıpırdayacak ya da konuşacak durumda değildim. Korkmuş vaziyette kocama uzanmak istedimse de, beceremedim. Bağır-mak istedim, hiçbir ses çıkmadı ağızımdan. Bir ara öldüğümü zannettim. Sonra bu tuhaf felç hali geçti. Uyanırmak üzere kocama uzandım. Bu yaşantıdan sonra, hâlâ yaşamakta olduğumun sevinçli içinde ağlıyordum. Kocam beni teselli etmeye çalışırken, gerçek bir kâbus geçirdiğimi düşünüyordum. Tekrar bedenime dönmeyip de, kapıdan dışarı çıkıp gitseydim, ne olurdu diye merak ediyordum. (FATE'den)

Gölgelerin Çoğalacak

KERVAN

Gölgen birdi dışarda, bir de içte gölgen vardı, ihtiraslarının gölgesi. Gölgeler ayaklanıp sana yoldaş oldular. Onların da gölgeleri dirildi. Başlangıçsızlıktan sonsuzluğa kadar yürüten bir kervansın sen.. Sen, mahşerini kendi eliyle meydana getiren, ihtiraslarının ışıkları ile surunu üfleyen sen, çöl kızgınlıklarında ayakların yanarak ve dudakların çatlayarak geçeceksin. Gececeksin, başına parça parça eller gibi kar yağarken titreyerek ve nefsinde uluyan aç kurtların uğultularına sahne olarak...

Baharlardan geçeceksin, çiçekler kelebekteye, kuşlar, bir samavi orkestra halinde ebediyetin ihtizazlarını terennüm edecekler. Ve artık yollar da eskiyecek. Kızgınlıkların kor parçaları gibi yağdığı göklerden geçerek eskiyen yollarının, seni terk etmek üzere olduklarını anlatacak. Veda çığlıkları gelecek her yandan ve yaprakların dökülecek. Renk renk ışıklar bile uçacaklar bir bilinmez ufku ardından. Dayanılmaz bir üfleyişin önünde kurulmuş, yapılmış, dikilmiş ne varsa, kuş tüyleri gibi uçacaklar. Ve sen bir çölün başından batıp, yine bir vaha gibi bağrından çıkan ırmaklara benzersin.

Yürüyeceksin, gölgelerin çoğalacak, başka bir alemin yolculuğuna başlayacaksın. Mahşerin, kabara kabara kendi benliğinin sıkleti altında ezile ezile koşamayacak, kımıldayamayacak hale geleceksin. Ve düşünceceksin. «Artık ayaktakiler tekrar yere serilsinler, istemiyorum onları ben,

tek kalmak istiyorum. Bu, içimdeki mahşer uğultusundan uzaklaşmak istiyorum. Benliğin mahşer kapılarını açacağım. Ben kendi kendimi azad etmenin iradesine sahibim artık.» diyeceksin. Ve gölgeler ve karanlıkların mahşerini kovalayacaksın. Ve artık bir parlıtısın sen. İşte ruh halinde insanın mazisinden beri getirdiği maceranın sonu budur. Ve bundan sonradır ki, insanlık şerefının parlıtısı altında sen bir merhale olacaksın.

İCAZET

Çileler doldurulur. İrade nefsin sırtında şaklayan bir kırbaştır. Nefs ulur, irade kamçılar ve nihayet insanı akıl mihenginden şaşırtarak yanlışlıklara götüren kötü temayüller susturulmağa çalışılır. Nefs susar mı? İnsanın kendi kendini bağlaması yepyeni bir tuzağa düşmesidir. Bırakın her meleke kendi raksına devam etsin. Bağlanacak değil, koşulup aranacak cezabelerin ardında hailer terk edilerek hafiflenir... Kendini dinlemenin bir tek faydası vardır; boşlukta asılı duran benlik aksini daha iyi bütün veçheleriyle daha vazih seyretmek mümkündür. Nefs katledersiniz, asarsınız, içinizden sürüp çıkarırsınız. Bir yeni basamaktan yukarı tırmanırken sizi geriye çeken yükden kurtulmağa çabalarsınız. Bunun için reyazetler bir mubareze meydanı açar, insan nefis kal'alarını zapta çalışır. Bu, kendine bir yol bulmağa başka türlü arayıcılıktır. Nihayet mürşit artık sizi kendi kendinize emanet edebilecektir; çağırır, bir daha tatar ve yolun açık olsun der, yahut postunu size terk eder. icazet

verir. Bu defa siz yine yalnız kalmışsınızdır. Nefs, daha kuvvetli, daha yalnız ayaklanır, karşınıza dikilir ve bu defaki yalnızlığınızda o sizi çalmağa savaşı; ya düşer, yahut düşürürsünüz. Gerçek zafer böylece başlar.

İcazet neye yarar? «Kendi kendine harp edebilirsin» demektir. Fakat meydan ve kumanda bunda yazılı değildir. Onun içindir ki, icazetler beklenen insanı yetiştirememiştir. Liyakat formalite ile tesbit edilemez. Unvanlar eğreti taşlar gibi yanlış bir eğilme ayaklar ucuna düşebilir. İnsana rüyet sınırları asla mutlak olarak çizilmedi. Liyakatın da mühür ve tasdik olamaz. Işık hacımla tartılamaz ve bir yerden diğer bir yere aktarılamaz. Eğer daima görmek isterseniz her dikkatin bir ışık kaynağına vasıl olduğunu görürsünüz. Sizi sizden beklemeğe mecbur eden kuvvet böylece hür savletlerine devam eder.

İcazet bir yürü emridir. Zamanınızın yürümek zamanı, atılmak, bulmak, daima dahası için istemek zamanıdır. Ellerinizdeki icazetler sizin için bir istikamettir. Başkasından kurtulup kendinize tutulduğunuz zaman ikinci icazeti verecek el bulunamaz...

GİZLENİŞLER

İnsan ruhu geçirdiği hayat maceralarının tortularıyla ağırlaşmış bir ihtiras keremidir. Çöllerden geçer, vâhalardan geçer, bitip tükenmeyen bir yoldadır. Yüklerini indirir, tekrar daha kıymetlilerini yükler ve yine aynı mukadder... O bilir ki, cihanda bir şey bırakılmadan bir şey alınmaz. Fakat her zaman farketmediği hakikat şudur: Bıraktığından daha kötüsüne kapılmak. Pazarlarınız bunun için aldanişlarla doludur. Gerçek cevheriniz insanlık iken onu gizler, maksatlarınızı âlet eder. fâni kıymetlerle mübadeleye kalkarsınız. Muvakkat bir misafirlikten güzel bir intiba ile ayrılmak varken ev sahibinin eşyasını çalarsınız. Yükte hafiftir, bahada ağır; ve yaptıklarınız sadece bundan ibaret. Ev sahibi görmektedir, bilmektedir. Ve buna si-

zin de kâni olmanızı ister: Çaldıklarınızı nereye götürürseniz götürün asla sizin olmayacaktır. Ruhlarınıza mâl olmayan hiçbir şey sizin değildir; yani, iradelerinizin kazanmadıkları ve ruhunuza kazandırmadıkları hiçbir kıymet size değer kazandırmaz. Bir yerde dinleneceksiniz. Adeta ev sahibinin bir odasından çaldığınız bahçe duvarının gölgesinde uykuya varıp unatacaksınız. Kimse bu duvardan öteye bir şey geçiremedi. Ona bu misafirlikten kalan ya bir tebessüm, veya bir diş gıcirtısı, bir isyan sayhası, bir cinnet, bir huzur, bir kanatlanışdır. Zaman ve mekânın değiştiremeyeceği ve toprağın malı olmayacak değerlere karşı bigânesiniz. Altından kasalara kalp metelikler dolduruyorsunuz. Bahçenizin çiçeklerine zehirler saçıyor, yollarınızı tuzaklarla beziyorsunuz. Her zaman, hepimiz karşı karşıya bulunduğunuz her fırsatta içten başka dıştan başka yaşıyorsunuz. İçinizden başka konuşuyor, dışınıza başka sesleniyorsunuz. Ruhunuzun ışıktan satırları kararmıştır, bakılınca okunmuyor.

Gizlisiniz. Maddelerden duvarlar ardında, kâfi gelmedikçe kal'alar ardında, o da yetmezse kendi yarattığınız dünyalar ardında birbirlerinizden uzaklaşarak pazarlığınızı ve pazar yerlerinizi müşküllele ihata ediyorsunuz. Alış verişleriniz tek esastan tek gayeye doğrudur: Madde...

Ben diyorum ki, başkasından gizleyeceğiniz şeyi kendinizde saklamayın. Başkasının değer vermeyeceği madeni kendi kasalarınızdan da atınız. Öyle bir alış verişiniz olsun ki, aldıklarınızın bin mislini ödeme ücreti olarak ve pazarlıksız verebilmelisiniz. Kendinize lâıyk gördüklerinizin misillerini başkaları için bezledin. Hiç değilse temenni edin. Kendinize söyleyemeyeceğiniz şeyleri başkaları için düşünmeyin. El'akis, gizleyeceğiniz kıymetler ancak tevazuunuz, hizmet ve idrakinizin ücretle verilmeyen meta'ları olmalıdır. Yani, benlik sınırından çıkıp herkes için ve herkes olmağa savaşıyorsunuz. İrfan ona derler...

Maddeci Parapsikoloji İle Spiritüalizm Çatışmasının Ortaya Çıkarttığı Gerçekler

Erol MUTLU

Psikolog

Rusya uzun müddet para-psikoloji'ye kapılarını kapattı. Ancak Stalin'in ölü-münden sonra (materyalist - parapsikolo-ji'ye) kapılarını açtı. Materyalist para-psi-koloji, Sovyetlerin resmi doktrini olan tarihi maddecilikle çatışmamak için sadece telcpati, telekinezi v.s. den bahsedilir. Fakat ölümden sonra ruhun yaşadığından ve ruhlarla konuşmadan bahsedemez. Rusya'da para-psikoloji serbest, fakat spiritizma yasaktır.

Bâzı işin derinine inmeyen kimseler-de son günlerde bir sevinç hâli müşahede edilmektedir. Bunlar: «Bakın, iki dünya da olagan üstü olayları kabul etmektedirler. Bu kabul, nasıl uzay araştırmalarında müşterek bir çalışma'ya yönelindi ise tıpkı onun gibi, iki ayrı ideolojiyi yaklaştıracak ve sulha yardımcı olacaktır» demektedirler. Bu temenniye karşı çıkacak hiç kimse bulunamaz. Genel sulh ve bloklar arasında yumuşama herkesin arzusudur. Fakat arzuların câzibesine kapılıp, iki blok arasında esas farkı gözden kaçırmamak lâ-

ımdır. Ana esas paranormal olayların mevcudiyeti olmayıp, bu olayların ruhun varlığını isbat edip etmediğidir. Eğer bir insan maddeci parapsikologların dediği gibi sâdece sağlığında olagan üstü olaylara şahit olabiliyorsa ve ölümden sonra bütün bu olaylar bedenle beraber yok olup gidiyorsa ve ruh yaşamaya devam etmiyorsa normal üstü olaylar (ruhi tefsiri yapmak yasak olduğundan) neye yarar?...

Şüphe yok ki materyalizm spiritüalizm çatışması araya parapsikoloji girince daha ince bir sfere çıkmıştır. Daha önceleri materyalizm - spiritüalizm çatışması şu şekilde başlardı: «Materyalistler: Görünenin ötesinde hiç bir şey yoktur. Spiritüalistler: olağanüstü olayları inkâr mı ediyorsun?»

Şimdi ise;

Materyalist artık eski herşeyin beş du-yunun eseri olduğunu söyleyen kaba ve bil-gisiz hüviyetini terketmiştir. O, çok ama pekçok bilgi sahibidir. Şeytanın işgal et-mek için melek kılığına girdiği gibi, ola-ğanüstü olayların varlığını kabul etmede çok nâzık ve centilmendir. Daha siz söy-lemeden «evet efendim, ipnotizma vardır. mümkündür. Evet efendim telepati, teleki-nezi, yogilik, olağanüstü şifalar mevcuttur. Hayretler içinde kahırsınız, artık aranızda bir fark kalmadığını sanırsınız ve böyle sanduğumuz an daha derine gitmezseniz artık siz bir materyalist parapsikolog tara-fından işgal edilmişsiniz demektir. Çünkü o diyor ki :

«Evet, masa da kalkabilir; evet, altıncı his de vardır... Fakat bunların hiçbirisi ölüm ötesi bir âlemle alakalı değildir. İnsanın bilinmeyen kabiliyetlerini gösterir. Hattâ insan gelceği bile bilebilir.» İşte burada «acaba» denilirse ve «ruh» inancından, «maddenin» çok ince tezahürlerine doğru gidiverirse ortada kalan belki eski mad-de değildir, ama gene de ölümlle terkedilecek olan bedeninin türlü güçleridir. Nerede

ruh çağırmanın insana vereceği ahlâki bilgiler ve ruh huzuru. nerede bir parapsikolojik tecrübeye bedenın olağanüstü güçlerini seyrederken duyulacak haz... Bedenin olağanüstü gücü ile bir ahlâk görüşüne sahip olunabilir mi?...

Demirperdede eksik olan metafizik düşüncedir. Maddenin enerji halinde çok incelediğini düşünebilirsiniz, parapsikoloji'nin gösterdiği tezahüratları kabul edebilirsiniz ama... Sakın maddenin sınırlarını terk etmeyeceksiniz. Siz çok ince bir madde içine hapsolünmüş bir felsefecisiniz...

Rusya'da âlemin bir başlangıcı olduğunu kabul etmek en büyük suç işlemek demektir. Çünkü âlemin (yani maddi kâinatın) bir başı olmak demek, Rus doktrinince ezeli ve ebedi kabul edilen maddenin (onlarca hâşâ), madde dışı bir güçle (mânovi) yaratıldığını kabul etmek demektir.

Bu sebepten Sovyet Fizikçileri termodinamiğin ikinci kanunu kabul etmemek için muazzam gayret sarfetmektedirler. Bugün Rusya'da (batı üniversitelerinde fizik fakültelerinde en başta okutulan bu prensip) ya okutulmamakta, okutulsa bile bin dreden bin su getirilerek hakiketa aykırı yorumlarla gerçek sulandırılmaya ve prensibin gözle önüne koyduğu büyük hald-

kat saklanmaya çalışılmaktadır.

Termodinamiğin 2 nci kanuna göre : «Sıcak kaynaktan soğuk kaynağa doğru tek yönlü bir gidiş vardır. Bütün fizik kanunları iki yönlü (reverzibl) olduğu halde termodinamiğin 2 nci kanunu tek yönlüdür». Bunun açık yorumu mâdem ki sıcak kaynaktan soğuk kaynağa doğru bir gidiş vardır. O halde kâinat ezeli ve ebedi değildir. Onun sıcak kaynak olarak bir başlangıcı vardır.

Aynı zamanda bu başlangıç Rusya'da iddia edildiği gibi ezeli olmayıp, yakın bir zamandadır. Sıcak kaynaktan soğuk kaynağa doğru gidiş tek yönlü olduğundan, soğuk kaynak hiçbir zaman sıcak kaynak hâline gelebileceğinden birgün kâinat tamamen soğuk kaynak hâline gelecektir. (Batı fiziği bu noktada dinlerdeki kıyamet clayını doğrulamaktadır.) İş yapamayan sıcaklıkla (ölü sıcaklığı ile) dolu olan âlem şu halde ezeli olmadığı gibi ebedi de değildir. Kâinatın 2 nci prensibine göre komünizmin de yanlış olduğu ortaya çıkmaktadır. Çünkü herkese eşitlik vaadeden komünizm doktrini, kâinatın iş yapamaz ölü sıcaklığında görüldüğü gibi (ki, o zaman âlemdeki iş yapamayan ısı eşit olacaktır.) bir ölüm hâlidir. İş yapmak için tek yönlü olan müsbet enerjiyi (ki, burada eşitsizlik vardır.) Hayır yolunda kullanılmalıdır.

Metapsişik Terimler Sözlüğü

Başlı başına bir bilgi kaynağı olarak kendisinden yararlanabileceğiniz

bu sözlüğü ödemeli olarak P.K. 1157'den isteyiniz.

Baskısı sınırlıdır.

Fiyatı 10 TL. dir.

Psikokinezi:

Cisimlerin Temassız Hareketi

Jeon CASAMAJOR'dan
E. ARIKDAL

1968 yıllarında, birçok günlük gazete-
de şu haberleri okumuştuk:

«Kırk yaşındaki Nelly Mikhaïlova, hiç dokunmadan, sadece düşünce kuvvetiyle, çeşitli eşyaları yerlerinden oynatmağa muvaffak olmuştur.»

«Deneylerin pek çoğu filme alınmıştır.

Bayan Mikhaïlova derin bir konsantrasyon içinde, en ufak bir hareket bile yapmadan, bir parça ekmeği ağzına kadar yükseltiyor, sigara ve meyvaları çeşitli yönlerde hareket ettiriyor. Ayrıca saatin çalışmasını durduruyor, terazi kefelerinden birinin aşağıya inmesini temin ediyor.»

Bu hareketleri meydana getirebilmek için, Bayan Mikhaïlova, adelerine kasıyor ve düşüncesini konsantre ediyor. Her deneyden sonra da bir kaç kilo kaybediyor ve kâlp atışları zayıflıyor.

Bu gösteri niteliğindeki celselerde bir fizikçi olan J. S. Kverev hiç bir hile olmadığını sağlayacak biçimde medyumun bedenini inceden inceye tetkik etmiştir. Özellikle pek hassas aletler kullanarak mik-natis gibi bir cismin kesin şekilde mevcut olmadığını ortaya koymuştur. Bu test ameliyesi her deneyde üç def'a tekrarlanmıştır.

Sonra sıra Dr. Rejdak'a geldi. Sovyetlerin C. Richet'si ünvanını alan Prof. L. L. Vasiliev'in idaresi altında 1964-65 yılları arasında yapılan büyük deneylerdeki Dr. Rejdak... Bayan Mikhaïlova'yı her ameliyeden önce ve ameliye sırasında çok sıkı kontrole tâbi tuttu yeni ekip. Vücudu inceden inceye tetkik edildi. Kullanılan masa da incelendi. Medyum ve deneyeller masanın etrafına oturdukları sırada Dr. Rejdok, medyumdan yerini değiştirmesini istedi.

Bütün deneyler tamamen aydınlıkta yapıldı, fotoğraf ve filme alındı.

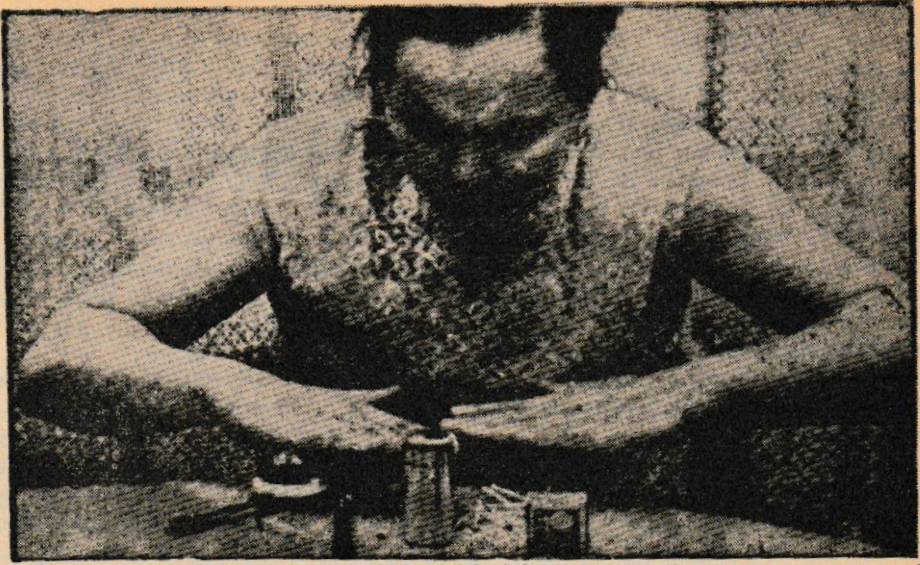
Bu yeni dizi deneylerin ilki medyumun pusula iğnesini uzaktan hareket ettirip ettiremeyeceği idi. Konsantrasyondan sonra pusulanın iğnesi sağa ve sola on kereden fazla döndü. Sonra masa üzerinde hiç temas etmeden hareket etmekte olan kutusu içinde de dönmeğe başladı. Nihayet, bir kibrit kutusu bir kaç takla attı ve içinden kibrit çöpleri kendiliğinden ayrıldı. O zaman Dr. Rejdok masanın üzerine «hiç bir cismin yapamadığı bir hızla hareket eden» aletin yüzüğünü koydu. Daha sonra da çin işi canı bir kaç eşya getirdi; onlar da kolaylıkla hareket ettiler, hem sadece masa üzerinde değil, sandalye, hatta zemin üzerinde de hareket ediyorlardı.

Medyoma kadın elektriksel ve manyetik tesirlerden muhafaza edilecek tarzda bir laboratuara alındı. Tamamen tecrit edilmişti. Medyum plâstik ve hafif madenden yapılmış eşyayı da kolaylıkla hareket ettirdi.

Hatırlanacağı gibi, 19. Yüzyılın ikinci yarısında bu tip telekinetik olaylar çarlık Rusyasında müşahade edilmişti. Ünlü spirit Alexandre Aksakof (babası bir tatar asilzadesiydi) «Animizm ve Spiritizma» isimli kitabında bu deneylerden ayrıntılı şekilde söz etmişti.

1920-1930 seneleri arasında Uluslararası Metapsisik Enstitüsünde (Paris'de) yapılan deneyler bu paranormal olayların gerçekliğini göstermişti. Medyumlar Kluski, Guzik, R. Schneider idi.

Metapsisik'in isim babası Charles Richet, ünlü «Traité de Métapsychique» in-

Rus medyum Nina Kulagina'yı çeşitli objeleri levite etmek üzere konsantre olduğu vaziyette görüyoruz.

bu olaylara geniş yer vermiş ve :

«Hareketlerin meydana geldiği sırada, düzenli olarak organize hale gelebilen ve medyumun kişiliğinden farklı görünen özel bir kişiliğe bağlanabilen, bazan çok güçlü olan gayri şuuri hareketler vardır» demiştir.

Geçen sene vefat eden büyük ruhçu Hubert Forestier şu sonuca varıyor :

«Şu halde - olayların gerçekliği, fikrimiz ve vak'alara nazaran - telekineziyi meydana getiren iki neden mevcut olabilir. Birincisi medyomdan dışarı çıkan animik kuvvetler, ikincisi bu dışarı çıkan animik kuvvet yardımıyla bedensiz varlığın tahriki. Bu sonuçlar özel ve laboratuvar çalışmaları sonucu ortaya çıkmıştır. Bunlar Jean Meyer, G. Geley, O. Osty, prof. C. Richet ve R. Santoliquido'nun tetkik ve çalışmaları neticesinde ortaya çıkmıştır.»

— ● —

Acaba kendi idrakimize göre bu telekinezi olayını nasıl izah edebiliriz?

Ruhsal Varlığımız dalgaları alıp-veren niteliktedir. Alıcı-verici olma durumu dalga fiziği kanunlarına dayalıdır.

Bu hususta Angelo Montani bize şunları söylemektedir:

«Biyolojik veya fizik bir kaynaktan gelen elektromanyetik radyasyonları, tabiatları orijinlerine göre değişmemesine rağmen, aynı kanunlara tâbidirler. Canlı bir vücudun yaydığı salınım, vücuttan ışık hızıyla çıkar ve bütün radyasyonların izlediği müşterek yolu izler.

Netice olarak Ruhsal Varlığımız fotoşimik, fotoelektrik, flüoresans, girişim, sapma ve polarizasyon gibi olaylardan haberdar olabilir.

Bize yapılan tariflere göre, burada rol oynayan Bayan Mikhailova'nın psişik sistemidir. Psişik kuvvetleri, belirlenmesi gereken bir tesire göre, görünüşte atıl olan cisimlere girmektedir.

Bu psişik sistem hafif atomlardan müteşekkildir ve bir elektromanyetik jeneratör merkezi meydana getirir.

Bize çoğu kere dediği üzere, Mikhailova, bu enteresan deneyleri süresince transa giriyor, kalb atışlarındaki ritim hissedilir derecede zayıflıyor ve bir kaç kilo kaybediyor. Bu hale göre kalbin bu zayıflama durumu, fizyolojide elektrik yapımcısı olarak pek iyi bilinen yoğun bir adali faaliyetle ancak izah edilebilir.

(Lütfen sayfayı çeviriniz)

Öte yandan medyumun hakimiyeti altında yer değiştirmiş olan maddesel cisimler (çeşitli eşya, kibrit kutusu, altın yüzük v.s.) hakikatte sadece zahiri bir ataletin tezahürüdür. Canlıdır; ağır atomlar vasıtasıyla orijinal şekli içinde nizamlanmıştır.

Fizikçi H. A. Lorentz'e göre, bu hayat-sal enerjiyle meşbu elementer madde tane-cikleri hareket meydana getirebilirler. Albert Einstein, izafiyet teorisinde, bu hareket halindeki esir kavramını kabul eder. Elementer madde taneceklerinden söz ederken: «Taneceğin elektromanyetik faaliyeti sadece esirde yerleşmiştir, tanecekler elektrik yükleri taşırlar.» (Esir ve İzafiyet Teorisi - A. Einstein).

O halde, birbirinden farklı iki elektromanyetik kaynakla karşı karşıyayız, bir yandan Mikhallova'nın beşer ruhundan başka birşey olmayan **psisik sistemi**; öte yandan hareket ettirdiği cisimlerdeki **hayati sistem** ki, sonra «eşyanın ruhu» olacaktır. Bu iki eleman bütün nükleer fizik kanunlarına tâbidir.

Elbetteki, medyumun gözü önüne yerleştirilen cisimler üzerinde bu çekici kuvveti doğuran en doğru vetireyi belirlemeğe girişmek pek erken olacaktır. Bize bildirilen deneyler çok şematiktir. Bununla beraber, buna ve takiben iyi yöneltmiş deneylere ulaşmak için gerekli ve yeter verilerin hakimiyeti altında olduğumuza inanıyoruz.

Bize göre eşit olmayan şiddetteki iki elektromanyetik radyasyon demetinin karşısında. Bu demetlerin biri medyum tarafından, diğeri göz önünde olan cisim tarafından yayınlanır ki, birincisi ikincisinden daha büyüktür. Medyumun düşünce tesiri ile bakışının istikameti altında müşterek bir merkeze doğru çevrilmiş olan bu iki radyasyon demeti, medyum tarafından sevk edilen bir çekme hareketine maliktirler ki, cismin ağırlığı her seferinde faal haldeki kuvvet sisteminden daha küçük olacaktır.

Terazi kefelerinden birinin aşağı inmesi, saatin durması, v.s. medyumun iradesiyle şartlandırılmış, muharrik kuvvetin yön ve anlamının bir değişik şekli olacaktır sadece... Bu esrarlı faaliyeti düşünebilmek beyhudedir, zira bunlar iyonize edici

tesire eşlik eden hayati dalganın girişim olaylarına tâbidirler.

C. Richet'in de atfı yaptığı gibi, eşyanın hareketi esnasında bazan çok kuvvetle hasıl olan gayri şuurî hareketler, medyumun kişiliğinden farklı bir kişiliğe yüklenebildiğinden, kalb reflekslerinden ayrı olacaktır. Kalk reflekslerinin amplitüdü eşyayı hareket ettirme çabasının tamamlandığı anda kalbi daima önemli derecede olan elektromanyetik debisine bağlı olacaktır.

— ● —

Bununla beraber bir olay özellikle dikkatimizi çekmektedir :

«Dr. Rejdak'ın altın yüzüğü, Medyum Mikhallova'nın bakışları altında, üstünde durduğu masa üzerinde kayarak ona doğru çekilmiştir. Başka hiç bir cisim böyle hızla çekilmemiştir.»

Biliyoruz ki, sahiboldüğümüz eşya ona sahib olduğumuzdan beri kendi kişiliğimizin dalgalarını yayınlar. Bu durum bana, ruhsal kültürümüzün sadece duyuşsal değişimimizle değil, aynı zamanda, görünmeyen ortamın her yöresinden gelen, radyasyon tarzındaki tesirlerle de, dünyasal hayatımız boyunca tesir ettiğini, söyletiyor.

Bu dalgalar, Prof. Calligaris tarafından, tecrübe edilen süjeden 1 ilâ 5 m. uzaklığa kadar yayılarak görünebilir hale gelen epidermik uyarma usulü sayesinde açık seçik hale konulmuştur.

Ölü yıldızların ışıkları halâ gelmekte devam ediyor, buna benzer şekilde, radyasyonla rda, jeneratör merkezi ortadan kalkmış, ya da uzaklaşmış gitmiş olsa da, bedenimiz vasıtasıyla varolmakta devam ederler.

Şu halde, Dr. Rejdak'ın altın yüzüğü bu tecrübe süresince kişiliğinin dalgalarını halâ yaymaktaydı. Bu dalgalar bu teşerî radyasyonlar, düşüncesini cisim üzerine teşerif ettiği zaman Medyum Mikhallova'nın yayınladığı dalga demetleriyle aynı yapıda gibidir.

Yüzüğün hızla hareket etmesi aynı crijinli ve aynı yöne tevcih olmuş bu iki kuvvetin müşterek tesirinden ileri gelmektedir, denebilir,

Ya Sev, Ya Mahvol

J. I. LIEBMAN

Tevrat'taki «Komşunu kendin gibi seveceksin» emrinde insanı cezbeden bir tatlılık var. Bunda, İbrani Kitabı Mukaddesinin koyduğu daha sert kanunlardan başka mahiyeti olan beşerî bir rikkat ifadesi görülür. Din, komşu sevgisi fikrini yakalamış, onu müşfik ellerle asırlar boyunca cilâlanmış, cesaret kırıcı karanlıklar ve dünyayı saran korkular içinde onu pırl pırl haliyle muhafazaya uğraşmıştır. Harp çılgınlığına düşmüş bir dünyada sevgiden bahsetmek mânasızdır; fakat bu mücadelede boşuna gitmemiştir. Gerçi buhranlı zamanlarda insanın insana karşı gösterdiği insaniyetsizlik baş yeri kazanmış gibi görünmüştü de, her zaman bir Hillel, bir Assis'li Francis veya bir Nightingale çıkmış ve insanlara hatırlatmıştır ki, insanda hemcinsine karşı sevgi duyma kuvveti, beşerin ölmezliğini haber veren başlıca alâmetti.

Hakikaten, bu asrın ferdiyetçi ahlâkiyatı, bu gökten çıkmış komşu sevgisi mefhumuna gizli ve âşkâr olarak meydan okumaktadır. Politika ve ekonomi sahalarında —ki bunlar dünyada geçen şu insan oğlunun tipik faaliyetleridir— şu hiç bir umdeye istinat etmeyen kanaati kafamıza koymuş bulunuyoruz: İnsan kapalı, mühürlü bir ferttir ve harici tesirlerden tamamen masundur. Bu nazariyeye göre insan, kendi kendini doyuran bir kaynaktır, kendi enerjilerini kendisi hâsıl eden bir dinamodur. Zaman kapitalizminin esasındaki felsefe «herkes kendi canı için uğraşır, geriye kalanı şeytan alsın» şiarının ekonomik şeklidir. Sağ kalma mücadelesinde (bu tamamiyle hayvan âleminde alınmış bir mef-

humdur) bize öğretilen nedir? Her insan ancak kendi kuvvetine dayanmalı, sadece kendi insafsızlığının kuvvetiyle yaşamlıdır. Bizi tescilli etmek için de şu netice gözümüz önüne konuluyor: Her fert yalnız kendini ve kendi iyilik ve menfaatini düşünecek olursa, tabiatıyla cemiyetin iyiliği de temin edilmiş olur.

Ahlâki bakımdan katılığı bir yana, fikir haddi zatında yanlış ve sakattır, köhneleşmiştir ve yalandır. Kuvvetli ferdiyetçilik son yıllarda ekonomi ve politika çekiçlerinden gör darbeler yemiştir. Dean Woodbridge'in «müسابakalı egoizm» diye tâbir ettiği bu fikrin yanlışlarını felsefe de durmadan gösteregelmiştir. Bu asrın en iyi fikir âleminin iddiası şudur: İnsan, nefes alıp vermeden nasıl yaşayamazsa, öylece, kendiliğinden veya kendisi için de yaşamasına imkân yoktur.

Ferdi hayatlarımızda ilk esas hakikât, her insana karşı mutlak bir sevgi hissi beslemek keyfiyetidir. «Sevgi» tâbirinden kasdettiğim, kıymet verdiğimiz bir kişiye veya bir gruba karşı alâkamız, daha büyük bir bütüne mensubiyet ve başkaları için bir değer ifade etmek hissidir. Beşer tabiatında bütün esaslı endişelerin kaynağı, insanın kendini, düşman bir dünya içinde yalnız ve âciz hissetmesidir; hayatın insana ilk yüklettiği mecburiyet, kendimizle ana-babalarımızın arasında ve zamanla ana-babalarımızın yerini alan sevgililerimiz, dostlarımız ve iş arkadaşlarımız arasında yer alacak temelli bir alâka kumaşı dokumaktır. Hakikaten, fen bugün bize neler öğretiyor? Kâinatı ancak alâkalar bakımından öğrenmemiz kabildir, eşya başlıbaşına mücerret olarak hiç bir şey değildir; atom bile ancak herhangi bir teşkilât dokusunda mâna kazanıyor. Meselâ, karbon atomları, muayyen bir alâka şeklinde kömür, diğer bir alâka şeklinde ise elmas oluyor. Bir lâboratuvarda, fizik, kimya, biyoloji veya psikoloji sahalarında, nereye dönersek ayrılığın imkânsız ve alâkanın her şey olduğunu görürüz. Yalnızbaşına bir atom mânasız bir atomdur. Alâkalı bir atom tabiatın

(Lütfen sayfayı çeviriniz)

yapı taşıdır. Yalnızbaşına bir insan, kıymetlerin yıkıcısıdır; alâkalı bir insan ise hem ferdi, hem de içtimalî barışın yapıcısıdır.

Dünyadaki hakiki terakki «kendi kendini yaratan cemiyet» değil «benliği yaratan cemiyettir. John Dewey ve George Herbert Mead gibi fikir adamları onsekizinci asrın şu fikrini tetkik etmişlerdir: Her fert, doğuşundan kendine verilen bir «akıl» vasıtasıyla, sosyal alâkalara girer. Bu filozofların iddialarına göre fert, lisanın içtimalî tesiri ve topluluğun, şahsiyetin büyüme halinde olan plâstik maddesi üzerindeki vuruşları vasıtasıyla «akıl» elde eder.

Bu suretle başkalarıyla olan dayanışmalarımız hiç de bir dini idealizm değildir. Bu, beşer realitesinin en çok ihatası olan keyfiyettir. «komşularınla alâkalarda bulunacaksm» kaidesi psikolojik hayatın kanunlarından; en güç müşküllerimizin birçoğu da bu kanunun işlemeden hâsıl olur. Bu alâkalılığı anlayabilirsek, ailelerimiz, dostlarımız, iş arkadaşlarımız ve hatâ kendi kendimizle çok daha iyi geçinir. Freud'le haleflerinin inkılâpçı mahiyetteki klinik çalışmaları şu yeni hakikati tebarüz ettiriyor: «Bizi biz eden şey başkalarıyla olan alâkalarımızdır! Sadece kafalarımız değil, şahsiyetlerimiz, hislerimiz ve bütün kıymetlerimiz, benliğimiz üzerinde kuvvetli izler bırakan şahsiyetlerin tesirleri neticesidir. Mâna sahasına gelmekte geç kalmış olduğumuzdan, yalnız yiyeceğimiz ve sığınacak yerimiz için değil, elde ettiğimiz kültür ve akıl, karakterimiz ve bizim öz «benliğimiz» için başkalarına dayanmağa mecburuz.

Başkalarının aynı olmak ameliyesi vasıtasıyla yavaş yavaş kendimiz oluruz. Yâni, biz, tahmin edemeyeğimiz derecede bizden evvel gelen babalarımız, analarımız, kardeşlerimiz, amca, teyze ve amcazalarımız gibiyiz. Asrın psikolojisi gösteriyor ki, içtiğimiz sütle, sadece maddî gıda almakla kalmıyor, etrafımızda bulunanların örneklerini, ideallerini, reaksiyonlarını ve hal ve vaziyetlerini de yutuyoruz. Mânevî mef-

humuyla, kahramanlarımızı, hazmediyor ve onların hayat tarzını kısmen kendi hislerimizin hamuru haline koyuyoruz. Çünkü, dünya yüzünde bulunan benzetme kabiliyeti olan insan oğludur. Bu kudret insan varlığının hem faciası, hem de şereflî olmuştur.

Şuna inanın ve hatırımızda tutun ki: Her evliyanın ve her günahkâr kimsenin, ömründe hiç görmeyeceği insanlar üzerinde tesiri vardır; çünkü söz ve hareketlerinin, her yerde bulunan beşer tabiatının yumuşak balçığı üstüne damgası basılır. Bir erkek çocuğa babasının cesareti veya annesinin korku ıstırabı geçer. Bütün bir edebiyat âlemi bunu tasvir eden misallerle doludur. Ulysses'in oğlu Telemak, savaşçı babasından kendisine geçen cesaretle bütün İthaca'yı babasının yolculukları sona erinceye kadar düşmandan korumuştur. Gogol, Taras Bulba'nın oğullarını anlatırken, babanın sevgi ve yiğitliğini örnek alan oğulların mâbutlara yakışır merburiyetini göz önüne koyuyor. İbsen'in «Ghosts» (Hayâletler) adlı eseri, çok korkak bir annenin oğlu üzerinde bıraktığı tesiri tahlil eden bir ektüddür. Æuripides'ten O'Neille'e kadar her facia muharririnin eserinde, iyi veya kötü, sayısız aynılık misalleri vardır. Asrın psikolojisi dünyaya şöhretleri yayılmış muharrirlerin nüfuzu nazarlarını te'yid etmiş ve göstermiştir ki, hepimiz de kendi ruhumuzun dokusuna karıştırmak üzere başka şahsiyetleri benliğimize alırız.

İnce ve ekseriyetle gayri meş'ur olan bu aynılaşma ameliyesi bizim hiç bir zaman yalnız veya ayrılmış halde bulunmadığımızı ifade eder; ve yine inanmak istemediğimiz bir derecede bizim muhitimizin yarattığı ve kahramanlarımızın mahsulü mahlûklar olduğumuzu gösterir. Şahsiyetimiz,kendi kendini yaratan bir madde olmak şöyle dursun ,bezikten mezara kadar, başka şahsiyetlerin tezgâhında dokunan bir kumaştır. Canımızın meskeni olan beden, başkalarının bizim için tedarik etmiş olduğu tuğlalarla yapılmıştır. Bu münasebetle diyelim ki, psikanaliz, şüpheye en ufak bir yer bırakmadan ispat ediyor ki, Berkeleyden Bertrand Russell'e kadar bu

asrın bütün folozofları, insan kendi hemcinsiyle hakikî bir alâkadan mahrum tamamiyle mücerret bir uzviyettir, düşünceyle boşuna üzüülüp çırpınmışlardır. Hakikaten, Freud, beşeriyetin yalnızlık iddiasını ortadan kaldırmakla İsrail peygamberlerinin hadesi dirayetlerini yeniden uyardırmıştır; o peygamberler insanları birbirine bağlayan rabitaların şarkısını terennüm etmişlerdir.

Mademki psikolojik bakımdan ana-babalarımız ve hocalarımız bizim teşekkülümüze hizmet ediyor, şu halde biz de ister istemez başkalarına şekil veriyoruz. Bütün muhitimize müessir olan sacede bizim hareketlerimiz değil, benliğimiz de bizim ayrı mahiyetteki şefkat veya insafsızlıklarımız büyük bir şey ifade etmez; asıl her hususta ehemmiyetli olan şahsiyetimizin bütün yapısıdır. Hallerimiz, hareketlerimiz, sesimizin tonu, teslimimiz altında bulunan çocukların ve büyüklerin hislerine şekil verir. Bizi taklit veya bizim gibi olmakla başka şahsiyetler şekil alır. Bu sebepten hepimize yeni bir ahlâkî vazife düşüyor: Hür, sevgiyle müstait, cana yakın, işbirliğine hazır ve müspet şahsiyetler olmak.

İnsan kendi kendini potin bağlarından çekip yukarıya kaldıramaz, kaldesine rağmen, psikoloji bize gösteriyor ki, sevgi, cana yakınlık ve müsamaha istikametinde sabit ve büyük kazançlar elde edebiliriz. Bu değerli kazançları elde etmek yolunda alınacak ilk adım da, komşularımız, ailelerimiz ve dostlarımızla memnuniyet verici ve hür münasebetler kurmamızın yolunda duran engellerin mahiyetini anlamaktır.

Bu engellerin birincisi, sevgi kılığına girmiş nefrettir.

SEVGİ MASKESİ ALTINDA NEFRET

Bugün dünyada korkunç bir mücadele hüküm sürmektedir; Sevgi ile nefret mücadelesi. Bu mücadele millet ve fertlerin hayatının alacağı rengi tayin eder; büyüktür, tehlikelidir ve ölümlü neticelenebilir.

Medeniyetimizi ve bu medeniyetin intizam-sızlıklarını en büyük ustalıkla meydana koymuş olan tahlilci Sigmund Freud, sevgi (eros) kuvvetleriyle, mütecaviz kendini yok etme (nefret) kuvvetleri arasındaki amansız savaş hakkında mülâhazalarda bulunmuştur. Şöyle diyor: «Beşer ırkının mukadderatını tayin edecek mesele şudur: İnsanların tecavüzkârlık ve kendini yok etme sâiklerinden ileri gelen hayat düzensizliklerini başka altında tutabilecek mi? İnsanlar tabiati hükümleri altına almak kudretlerini öyle yüksek noktaya getirmişlerdir ki, bu kuvvetleri kullanmak suretiyle, hiç bir tek insan kalmayınca kadar, birbirlerini kolayca yok edebilirler. Bunu biliyorlar. Bugün hüküm süren huzursuzluk, meyusiyet ve korku halleri büyük ölçüde bundan ileri gelmektedir. Şimdi de ümit edilebilir ki, o iki kök kuvvetlerinin diğeri, ebedî «eros», kendisi kadar ebedî olan düşmanı «nefret» in yanısıra kuvvetlerini sürecektir.»

Bugünkü dünyaya şöyle bir göz atacak olsak, nefret sevgiden daha tabiidir, iddiasını haklı çıkaracak çok şey buluruz. Harp zamanlarından nefret ve insanların kardeşlerine karşı insaniyetsizce muameleleri ne müthiştir! Kitlelere karşı gösterilen şiddetle kökünden yok edici mahiyetteki bombardımanların uyuşturucu nöbeti altında, insanın kardeşini sevmek kabiliyeti hakkında meyus olmamız akla yatar şeydir. Apaçık kin ve nefretin dünyayı geniş adımlarla dolaştığını görmekle kalmıyor, insanlar arasında sayıya gelmez, üstü kapalı kin misalleriyle karşı karşıya geliyoruz: Böyle nefreti farketmek daha güçtür; çünkü sevgi nikabı altında saklıdır.

Bu, daima böyle olmuştur! Engizisyon zamanlarında, Torquemada, dinsizleri yaktırırken, bunu, onların ölmez ruhlarını sevdiğinden dolayı yaptığı kanaatini kendi kendine telkin etmiş olmalı. Buna benzer «engizisyonvârî sevgi» beşer tarihinde kendini çok göstermiştir. Kendi kendilerini salih bulan erkek ve kadınların kendi görüşlerini başkalarına zorla kabul ettirdiklerini nerede görürseniz (tabii daima «yıl-

(Lütfen sayfayı çeviriniz)

lik etmek» maskesi altında), orada begeri tecavüz ve cebir ve tazyikini ve sevgi kılığında bulursunuz. Analar, babalar, çocuklarına, hiç bir şahsî düşünüş veya müzakere imkânı bırakmadan onlara hükmetmeğe ve onlardan mutlak itaat istemeğe kalkıştıkları zaman bu mânada engizisyoncu rolünü yapmış olurlar. Yahut da tâlim ve terbiye adı altında kendi korku veya garazlarını çocuklarına zorla kabul ettirmeğe çalıştıkları zaman, benlik sevgisi hakiki sevgi kılığına girmiş olur.

Bu sahte sevgiyi Samuel Butler «The Way of All Flesh» (Bütün İnsanların Usulü) adlı eserinde tasvir etmiştir.

Theobald adındaki bir baba ile Christina adlı bir ana çocuk istemiyorlar; arzularına rağmen doğan Ernest adındaki çocuklarını da yüreктen sevmiyorlar. Butler'in eserinde, bu ana - baba, sert bir sevgi perdesi altında çocuğa ne eziyetler ediyor, neler çektiriyorlar. Bir ana - baba, başlarına gelen bu derde, bütün bu mes'uliyetlere ne kadar kızdıklarını ve vazife adı altında yavrucağına başına bütün öfkelerini yağdırdıklarını kendi kendilerine itiraf etmiyorlar. Butler bütün bunları tasvir ederken şöyle diyor: «Christina'nın görüş noktasından dünyada, kocası Theobald ile kendisi gibi çocuklarının en yüksek menfaatlerine kendilerini feda etmiş ve onlar gibi yavrularına bağlı hiç kimse yoktu.»

Birçok ana - babalar, tıpkı kendi ana - babalarından gördükleri muameleyi çocuklarına yaptıklarının ve bu suretle o zaman duydukları öc alma hissini yıllarca sonra yavrularından aldıklarının farkında olmazlar. Onların iddiasına göre çocuklarına gösterdikleri bu sertlik, sevgiden ileri gelmektedir; halbuki böyle sevgi çok kere düşmanlık, hor görülme ve mahrumiyet duygularını saklayan bir maskedir. Bunun garip bir delilini antropoloji sahasında görüyoruz. Abram Kardiner «The Psychological Frontiers of Society» (Cemiyetin Psikolojik Hudutları) adlı eserinde anlattığına göre Şarkî Hind Adalarının iptidai sekencesi olan Alorese kavmi çocuklarını herhangi bir sevgi ve itinadan sistematik bir şe-

kil mahrum ederler. Ana - babalar, kendi büyüklerinden hiç bir şefkat görmedikleri için, sebebinin farkında olmadan çocuklarından nefret ederler. Bunun tam tersini, Comanche Hintlilerinde görüyoruz. Bunlar iptidai, fakat sevgi bilen bir cemiyettir; burada büyüyen çocuklar, ana - babalarından gördükleri bol alâka ve sevgiden dolayı tamam şahsiyetli insanlar olarak yetişiyorlar

Evlilik alâkalarında da birçok sahte sevgi şekilleri var. Karısının benliğini kırmağa veya kendi kaprislerini zorla yaptıрмаğa çalışan bir koca gördünüz mü, biliniz ki orada gördüğünüz şey «sevgi» nin sahte bir şeklidir. «Sevgi», komplimanlı bir tâbirdir. Erkekler ve kadınlar da çok kere sevgi gösterdiklerini fark veya iddia ettikleri yerlerde, hakikatte malikiyet, kıskançlık, tahakküm, kuvvet ve tecavüz gibi şeyleri meydana koymaktadırlar.

Şu halde kendimizle başkaları arasındaki sevgi alâkaları imkânı sadece bir hayâl midir? Din insana «Kardeşini seveceksin» emrini verirken bir rüya incilini mi âleme sunuyordu? Bu emre dudak büküp «hayâl», imkânsız şey diyenler olmuştur. Şair Heine, kendi saadet mefhumunu yarı şaka ile şöyle anlatıyor: «Çatisi sazdan, fakirâne bir evim, iyi bir yatağım, güzel bir tabak yemeğim, pencerelerimde çiçeklerim ve kapımın önünde uzun ağaçlarım olsun, başka bir şey dilemem. Yok, Cenabı Hak beni tamamiyle bahtiyar etmek istiyorsa, düşmanlarımızdan altı - yedisinin asıldığını görmek saadetini bana nasip etsin, tamamdır.»

Hein'in bu temennisinin altında korkunç bir hakikat vardır. Çocuklarımız düşmanlarımızın düşkünlüğünü ve cezaya çarpıldıklarını görmek isteriz. Fakat işin içinde acı bir hakikat daha var, birçoklarımız gayrişuurlu olarak dostlarımız ve allef-radımız hakkında da aynı hissi besleriz. Çünkü insan ruhunun çok garip tezatlari var: Aynı nesneyi aynı zamanda aynı şiddetle hem sevip, hem de ondan nefret edebilir. Cemiyet bunu anlamağa başlamıştır. İnsan oğullarının birbirine karşı ilk duy-

gusu olan düşmanlık yüzünden medeniyetin durmadan baltalandığını yarı anlamış gibidir. Bunun için, kültür, bu tecavüzkâr kin ve nefretlere karşı elinde bulunan bütün imkânlarıyla harekete geçmelidir. «Komşunu kendin gibi sev» diyen ideal emir bunun içindir. Bu emir beşerin nefret hislerine karşı en kuvvetli müdafadır; bunu lâıykıyla yerine getirmek imkânsız olsa bile, insanlar bu emre sıkı tutunmaktadır. Çünkü gayrişuuri olarak biliyorlar ki, bu emir ortadan kaldırılacak olsa, dünya bir kaos ve tam bir harebe olur.

Müspet cihetten düşünülecek olursa, büyük bir ümide düşeriz. Gerçekten beşeriyeti sevmiş ve o sevginin uğrunda hayatlarını vermiş olan kahraman ve azizlerin hayatını hatırlamak; ne bir karşılık, ne de sitayiş beklemeden kendilerini insanların iyiliği yolunda feda eden nice erkek ve kadınları düşünmek hakikaten gönül açıcı bir

keyfiyettir. Harp yıllarında, felâket içinde bulunan insanların birbirine karşı gösterdiği bağlılık ve dayanışma; cephelerde cenk etmiş kimselerin anlattıkları fedakârlık ve feragat insanı hayretlere düşürüyor.

Her kadın bir Jean d'Arc veya bir Madam Curie olamaz, fakat kendi evinin sabır kalesine kahramanca işler gören milyonlarca kadın var. Yüz milyonlarca erkek her gün metanet ve vazifenin maden ocaklarına iniyorlar. Tarla veya değirmenleide çalışmış olan herkes, bir arada çalışan işçileri canlandıran sözle ifade edilemez çok faal bir sevginin meycudiyetini bilir. Bu iş yoldaşları arasında bir «entente cordiale» vardır; belki bu yalnız bir zümreye mahsustur ve yabancıları kuşku gözüyle görür, fakat aynı zamanda, bu, iş arkadaşlarını kaba, fakat müşfik bir bağla bağlar ve görenlerin gıpta edeceği bir derecede faaldır.

Olgun İnsan

(Sahife 5'den devam)

mez. «İzzetinefs, gurur, onur» sandığı kavramlarının da, ruhunun değil, benciliğinin düşük değerleri olduğunu bir türlü kavrayamaz!...

Ham meyve, güneş görmeden nasıl olgunlaşamazsa, insan da, bilgi ışığından yoksun bulunduğu sürece olgunlaşamaz. Yalnız maddesinin bilgilerine sığınmış insanın, ay ışığında olgunlaşmağa bırakılmış ham meyveden bir farkı da yoktur.

Ayın ışığı, güneşin, aya çarparak dünyamıza akseden sönük ışınlarıdır.

Yaşamını tüm maddesiyle sürdüren insan da, ruhundan habersiz yaşadığı sürece, ay ışığında kalmışlıktan ileri bir yaşamı olmayan insandır.

Olgun insan; bedeninden taşabilmişliği,

ruhuna ulaşabilmişliği kadar olgundur. Bu olgunluk yüzde yüze yaklaştıkça, mükemmelliğinin yüzdesi de artar... Ve hatalarını kabullene kabullene, arz üstü mükemmelliğe varır...

Bunun için hatalardan arınmak gerekir.

Hatalardan arınabilmek ise; herşeyden önce hatalarını kabul ile başlar... Ve onarıma çabalarıyla de başarıya ulaştırılır.

Bu çaba, bilgi edinme çabasıdır...

Bu çaba, kendini bilme çabasıdır...

Bu çaba, kendini bilerek, ruhunu tanıma çabasıdır...

Ruhunu tanıyan insansa, mükemmel insanın başlangıç noktasına varabilmiş, arz üstü olgun insandır...

Varoluş, varlıkların tümünün karşılıklı sevgi, bilgi ve yardım alışverişleri ile evrim olguda bulunmaktadır. En yükseklerdeki varlıklar da bizler gibi kendi üstlerinin ilgilerine gereksinmeleri kaçınılmaz ve gereklidir. Böylece ortamlar arası ilişkiler onlardan birbirine geçiş yolları hazırlar. Yani her ortam kendi kendisi ile yaratılmamıştır. Daha yeterlik ve yetkinlik içindeki ortamlar alt ortamların bir çok gereksinmelerini karşılarlar. Öyleyse dünyamız ve insanlığımızda diğer dünyalardan ve onların varlıklarından ayrı bir başına olma-ya-çağı bellidir. Kaldığı dünyamız insanlığının evrim karması da, güneş sistemimizin insanlığının evrim karmasında bütünlendir.

Milyonlarca insanın birer birer ve birlikte karmalarının (sebebe - sonuçlarının) geleceği bellidir. Bireysel karmalarının sonuçları belli olan kişilerin karmalarının bir araya gelmesinden de toplum karması oluştuğu için, toplum karmasının geleceği bir ölçüde belli olur. İşte bu belliliği ve sonucun nereye varacağını bilen üst plânlara, insanlığın ortak karmasının olaylarının kilit ve kritik noktalarına yol gösterici, aydınlatıcı ve geleceği güzele götürücü etkilerde bulunacak bilge varlıklar yerleştirilmiştir. Bu büyük görevliler toplumların her sınıf ve yerinde ve her kolda (branşta) her türlü koşullar içinde görevlerini yerine getirmişlerdir. Yani «insanlık tarihi yapısının» bu yapıyı ayakta tutan tüm noktalarında GÖREVLİLER yer almışlar ve almaktadırlar.

Toplum karmasının toplumu sonunda nereye ve nasıl götüreceği bellidir. Gerçi insanlar sebep-sonuç ikilisinin kesenkes uymaklığı içinde değillerdir. Kendine A-B karmasını hazırlayan kişi sonunda A-b ile karşılaşabilir. Burada B sonucu b sonucuna değiştirilmiştir, ne varki A'nın sonucundan kaçınılamamıştır. Belirtildiği gibi özel bir esnekliği olan karmaşı kişilerin, aynı zamanda evrimi için bir itici etken olmaktadır. Çünkü her zaman her sebebe tam kendi değerinde karşılık verilirse evrime aykırı düşünölmüş olur. Bir de karma olayında zaman çubuğu vardır. Bir sebebin sonucu bu karma için ölçüt olarak saptanan bir zaman

Görevliler

Halûk E. SARIKAYA

dilimi içinde değişikliğe uğratılabilir, karmasının sahibi veya sahipleri tarafından. Bu zamandan sonra artık kaçınılmazlık işe karışır ve sebebin istenen gerekli sonucu değiştirilemez. İşte kaçınılmazlığın karmayı dondurmasından sonra, bu karmık olayın sebep-sonuç bağıntısı değişmez değerlidir. Şöyle ki: Bir karmaşık (complex) aritmetik işlemini çözdünüz. Aynı işlemi ikinci ve üçüncü kez çözdünüz, sonunda, artık hangi harf ve sayıların ne zaman nerede ortaya çıkıp diğerlerini nasıl etkiliyeceğini ve diğerlerinden nerede ve ne zaman etkileneceğini sanırım ezberden bilebilirsiniz. Birer birer ve birlikte'ki karmaları ile de toplumun üyeleri birer harf veya sayı ve bunların birbiriyle ilişkili ve sonuçları da (yani toplum eylemi olgusu) genel olarak bir aritmetik işlemdir ve planetimizin insanlığında güneş sistemimizin insanlığının bir parçası, sistem galaksimizin ve galaksimiz evrenimizin, evrenimiz ise evrenlerin tümü olan yaratılışın bir parçası olduğuna göre, tüm yaratılış, içerdiği her şeyi ile bir aritmetik işlem, bir sayılar uyumudur. Işık varlık Fisagor'u saygı ile anarız. Bu sonsuz işlem içindeki her bireysel varlık, işlemin bir harfi veya sayısı ve yani zamanda bağımsız ve ilişkin bir işlemdir. Bu sonsuz bilinmeyenli denklemin hiç bitmeyecek çözümü ise denklemin öğeleri olan yüksek benliklere verilmiştir, Kaadir-i Mutlak tarafından. Bu yaratılış içindeki her varlık bir çözücü ve çözümlendir. Çözüm kapsamı içindeki (aynı zamanda kendi içlerindeki için çözücü olan) çözümlenlerin niceliği,

çözen varlığın evrim yükseltisine ilişkindir. Ve her varlık kendisi için sonsuz olan yükselişlere ulaşacak, bu sonsuz denklem sürekli ve her an sonsuz kendi kadar büyüyerek, Kaadir-i Mutlak'ın istemine uygun, devinecek (hareket edecek).

İnsanlığımız bir işlemdir demıştik. İnsanlığın evrimi ile sorumlu yüksek varlıklar yaratılışları ölçüsünde bu işlemi silsile yolu ile giderek tüm ayrıntıları ile önce anlattığımız: (Bir çok defalar çözdüğümüz bir işlemin başlangıç ve sonucunu bilmemiz gibi) bilmektedirler. Yine bu varlıkların duyuları ve duyularının algıları bizim kavrayıp şimdilik anıyamıyacağımız yükseklikte olduğu için, bir nedenin sonunda ne soncalara ulaşacağımı da bilmeleri doğaldır. Öte yandan, bizden sorumlu olan bu varlıkların büyük bir bölümünün bilecekleri sonuçlar yine de olasılık (ihtimali) soncalardır. Bir devimin uzaysal durumu ya da bir kozmik nesnenin konumu bilimsel olarak işlenecekse, burada devim ya da nesnenin hangi koordinatlara göre olduklarının belirtilmesi gerek ki, konusu işlenen şey neye göre olduğu belirsiz biçimde soyut kalmaması içindir bu. Öyleyse anlatılmaya çalışılan karmik geleceğin bilinmesindeki söz konusu varlıkların koordinatları, yani evrimleri ve çok boyutlu algılarının ölçütü, onların kavrayabileceklerinin boyutlarına oranlıdır. Bu duruma göre evrim yüksekliği arttıkça, olaylardaki olasılık derecesinde, varlık için azalır, yani karmik olayının toplumu hangi evrende nereye götüreceği ve ona ne biçim vereceği daha açıklık ve kesinlik edinir. Karmanın evrensel karma içindeki durumunu ve konumunu her şeyi ile bilen bir varlık, o karmanın, başlangıç ve sonucunu apaçık bilebilir. Görevli Hz. İsa'nın, havarilerinden birine, kendisi gün doğmadan iki kez yadsıyacağını önceden bildirmesini hatırlayınız.

Yüksek benlik evrimi olgusunda, bir işlemdeki gibi değişmez ve kalıcı değerli olmadığından (Üstte belirttiğimiz gibi) karmasını sürekli yükseltebilir ve baştan saptanan yerden daha değişik bir yere gelebilir (bir noktayı açıklığa kavuşturmalı: varlık o ana değin ulaştığı evrim yüksekliğinden ne yaparsa yapsın, en küçük bir

parça bile aşağı inemez yani geriye dönüş yoktur, ne varki dikine olan evrimini yatay evrim durumuna sokabilir, yine de dikine çıkışında elde edeceği evrim zamanından bir şey yitirmiz olmaz, çünkü, yatay evrimde, bir yerden sonra hemence dikeye dönmek durumundadır. Öyleyse dikey evrimde elde edilecek yatay evrim değerleri, böylece edinilmiş olur). İşte saptanan yerden değişik bir yere gelmek deyişimizden, dikeyden yataya, yataydan dikey evrime geçişler anlaşılmalıdır. Tek bir varlık için söz konusu olabilen bu durum toplumlar içinde geçerlidir. Evrim olayındaki bu pozisyon değişikliğine karşın sorumlu yüksek plânları yine de her türü olasılığı (probabalite) gözönüne alarak ve kaçınılmazlığı da (determinite) gözetererek (olasılığın kıvraklığını kaçınılmazlık ortadan kaldırdığında) saptanan istekli GÖREVLİLERİ gönderirler cylem yerlerine.

Görevliler ruhani âlemlerden olduğu gibi, bize en yakın ve uzak planetlerden, diğer sistem ve galaksilerden ve kozmik merkezlerden gelebilirler. Geliş nedenlerine göre evrim düzeylidirler görevli varlıklar. Gerçekten kendi ortamındaki bedeniyle bu bedeninin titreşimleriyle gelmezler çoğunlukla onlar (bir çok yüksek görevliler kendi asıl varlık titreşimleri ile bizi ve çevrelerini yakabilirler). Bizim bilmediğimiz, yeteneklerini ve duyularını istedikleri ve gerektiğinde kullanırlar. Ne var ki, bu özelliklerini bazı özel durumlar dışında gösteremezler ve hiç bir zaman gerekmedikçe ne geldikleri yeri ve kimliklerini bildirmezler. Görevlerinin gerektirdiği zaman bir veya bir çok ömürler olduğu gibi, çok kısa da olabilir. Yani belirli bir aileden doğarak ya da buna gerek duymadan bulunabilirler dünyamızda. Birer veya grup, erkil veya dişil olarak gelebilirler ve yeryüzünde tıpkı bizlere benzerler. Her ülkede her değişik eylem ve görevde insanlığın geleceğini mutlu sevinçli kulp bizleri yükseltmek için uğraşan, çaba gösteren bu fedakâr varlıklara yüksek görevlerinin ve fedakârlıklarının, kendilerini en mutlu kılacak karşılığı olan «insanlığımızın evrensel barış ve kardeşlik günlerine ulazarak, kendisini bilmesi» ni (Lütfen sayfayı çeviriniz)

dilemek ve kendimizi bu güzel evren'in getiricisi uğraşlara adamaktan da özge bir şey gelmiyor elimizden.

Milyarlarca yıllık özdek (madde) ile ilgileri sonucu yüksek benliklerimiz, en ilkelden başlayarak sonra bitki ve hayvanlık aşamalarının ardından planetimizde «insansı» bedenlere ulaştığında, evrimimiz ile sorumlu yüksek ruhsal plânlar bedenlerimizin ıslah edilmesi görevini güneş sistemimiz içindeki insanlara ve varlıklara vermişlerdir. Bugün o ilk insansılara, uzaylılarca aşılın genlerin ürünleri olan bizler, yine sürekli uzaylıların ve ruhsal plânların koruyucu kanatları altında bu günlerimize ulaştık. Baştanberi birlikte yaşamaklıkları, dünya insanların ortak karmasını da kurmuştur. Bu karmayı aşanlar diğer dünyalara gitmişlerdir. İnsanlık toplumu, kendine yeterli olmadığının halen bilincine ve (inanımız halen çocukluk dü-

zeyini aşip) bilgelik olgunluğuna varamamıştır. Bu düzeye ise ulaşma yolundadır. Bunun için yapılan başarılı çalışmaların altın halkaları bize dış dünyalardan gelen büyük görevlilerdir. Bu görevlilerin uğraşlarıdır ki, kendimizi bitirmemizi engelleyen şimdije değin.

Açıklamıya çalıştığımız gibi kendine özgü işliyen toplumsal işleğin gidisine uygun olarak hazırlanan görev plânı ile, belgilenen an ve yerde, bu gidişin yönünü değiştirecek ve bizleri insanlaştıracak görevliler çıkmaktadır ortaya. Biz istiyoruz ki, artık insanlık gerçekten bu sifata yaraşır bir düzeye erişsin ve sonsuz ve görkemli bu sıcak yaratılışı daha geniş bir açıdan görerek, evrenimizin o bitimsiz güzelliklerini elde edebilsin. Öntümüzdeki çok kısa bir dönemin, gözleri ile duymayanların, kulaklarının delineceği oluşumları ile yüklü olduğunu bir kez daha belirtiriz.

Şu Uçan Daireler

(Sahife 7'den devam)

Ronnie'nin ilâve açıklamalarından anlaşılmuştur ki, bütün bunlar olurken devamlı bir ışık sesi duyuluyordu. Ama nereden geldiği anlaşılmamaktaydı. Bu ışık sesi hemen hemen bütün uçan daire olaylarında duyulmuştur. Ronnie'nin acıip yaratık diye isimlendirdiği uzaylı ona 15 feet (4,5 metre) kadar yaklaşmıştı. Ronnie'nin çektiği fotoğrafta köşelere doğru farkedilen mavi s/s diğer uçan daire fotoğraflarında da rastlanan bir husustur. Buna sebep, araçtan çıkan radyasyon ve aktinik ışınlar

olduğu söylenmektedir. Ronnie'nin bahsettiği huni şekilli siyah cisim, uzaylının sağ elinde fotoğrafta görülmektedir. Yine onun tarifine göre adamın üzerinde metalik renkli, vücuda tam olarak oturan bir uzay elbisesi vardı ve başının rengi yeşillimsi maviye çalyordu. Gözleri ayırık, belinde siyah kemer vardı. Kulakları rahatsız edici gürültü ise, hemen her olayda rastlanan bir şeydir. Işın tuhafı Ronnie o zamana kadar uçan dairelerle ilgili herhangi bir yazı okumuş, ya da fotoğrafını görmüş deşildi...

Kendi Kendine

TELKİN VE İPNOZ

Herkesin her zaman kolaylıkla uygulayabileceği bu teknik sayesinde hayatın zorluklarına daha kolay göğüs gerebilirsiniz. Güçlü, yetenekli, sakin ve cesur olmak için Kendi kendine telkin yapmak kâfidir. Ayrıca bu telkini kendinizi ipnotize ederek yaparsanız tesiri bir misli artar.

P.K. 1157 — İstanbul'dan ÖDEMELİ İsteyiniz.

Fiatı 750 Kuruştur.